

ВИДАЄ

СОІОЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

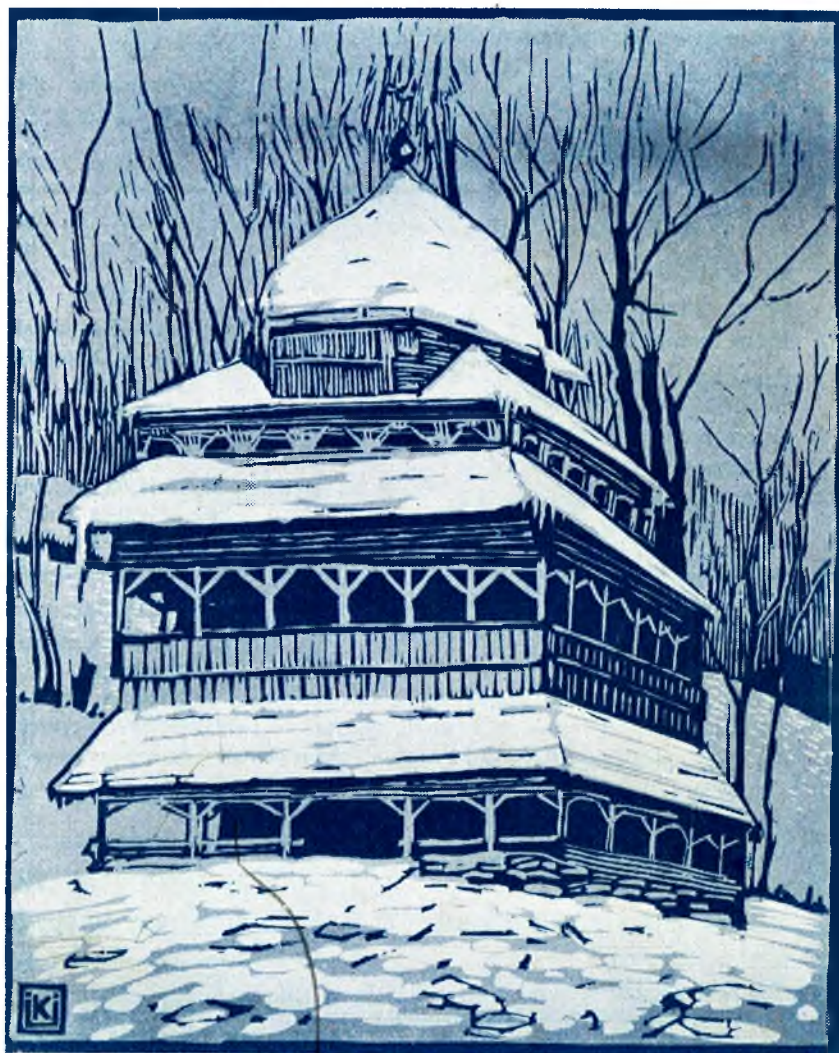
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Грудень

11

December

1960

Олена Кульчицька: Дзвіниця в с. Ясениця Замкова

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XVII. ГРУДЕНЬ Ч. 11

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в США й Канаді
від січня 1959 \$4.00
Піврічна передплата \$2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
Поодиноке число 45 центів

Зміст:

О. Рідна: ❀
Поважний недолік
Втеча Матері Божої
Втеча до Єгипту
В. Драч: Могутній чинник
І. Лунева: Свят-Вечір із полоненням
Е. Мінчак: Солець
Х. Львівська: Жіноче сольо
М. Б.: Поеми в ритмічному русі
Ната: Марійчине Різдво
Л. Б.: На міжнар. Жін. Виставці
І. Павликовська: Не спускаймо очей
ОУЖ Англії
Н. Чапленко: Сторіччя Уляни
Кравченко
д-р Н. Сороківська: Дієта для хворого
шлунка
Віра Ке: Вселення веселися...
Н. Лопатинська: Готуємось до Свят
Вишивана подушка
Парижанка: В паризькому стилі
Вісті з Централі
При громадській роботі.

На обгортіці рисунок Олени Кульчицької: Дзвінця в с. Ясенця Замкова, Дрогобицької області.

OUR LIFE

VOL. XVII. DECEMBER No. 11

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 10 n. fr., per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Philadelphia,
Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці —
це ПЕРЕДПЛАТА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

Відновлюйте Вашу передплату
вчас, тим досягнете миле почуття
упорядкованості, а видавництву
зрівноважений бюджет.

На терені США

Окружні Ради і Відділи США повідомили нас про такі імпрези:

3. грудня — 35-ліття США — Окр. Рада США у Філадельфії.
4. грудня — 35-ліття США — Окр. Рада США в Ньюарку.
10. грудня — Андріївський Вечір — 10 Відділ у Філадельфії.
11. грудня — Концерт у честь Митр. Андрея — 71 Відділ у Джерзі Ситі.
15. січня — Свят-Вечір 42 Відділу у Філадельфії.
22. січня — Щедрий Вечір 20 Відділу у Філадельфії.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1270 — 690 літ тому почав княжити на Волині князь ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬКОВИЧ. Він любив письменство та мистецтво й побудував на Волині багато церков. Прихильно ставився до міщанства і по його смерті воно його щиро оплакувало.

1750 — 210 літ тому вибрано гетьманом України КИРИЛА РОЗУМОВСЬКОГО. Він дуже зміло боронив прав України й досягнув багато реформ. За його гетьманства великого впливу дійшла старшина; гетьман часто скликав старшинські з'їзди, на яких обмірковувано різні питання внутрішньої політики.

1840 — 120 літ тому почалися СЕЛЯНСЬКІ БУНТИ на Україні. Впродовж десять літ арештовано поперех сто виступів у різних околицях. Вони були спрямовані проти самоволі поміщиків та важких умовин панщини.

19930 — 30 літ тому померла у Львові ОЛЕНА СІЧИНСЬКА, родом Ган, дружина о. Миколи Січинського, священника і громадського діяча. Народилась 1854 р. Виховувала примірно своїх семеро дітей, між ними єдиного сина Мирослава, що виконав атентат на намісника Галичини графа Потоцького у 1908 р.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Дорадник і помічник

Журнал дуже гарно й інтересно редагований. З нетерпеливістю очікую кожного числа. Він є частинно моїм дорадником і помічником у деяких справах. Гарно було б, коли б можна побільшити його сторінки, розуміється при підвищенні передплати.

Кароліна Бойко, Ірвінгтон

На землі ніч. Пастирі сплять,
Прибиті трудом і журбами.
Не сняться сни про ясні дні,
Про сонця золоте проміння.
... Пропаще покоління!

Та ось, нараз заблисло світло ясне.
Горить, горить, не гасне —
На небо чорне, повне хмар, кидає блиск.
І небо запалало!
І стало ясно, мов би дніло.
Проснулись пастирі —
І вчули голос, наче дзвін:
— Христос родився! Божий Син!

Дорога ясна до Вертепу —
І в дарі там лягли
Їхні серця, любови повні,
Їхні труди, і біль, і жаль,
Що груди їх давив.
І блиск святий на них упав
І слабих духом покрілив.
І піднялись, немов не ті.
І до отар своїх вернулись
Із вірою у краще завтра.

Чи чуєте? Голосить дзвін:
Христос родився! Божий Син!

Ольга Рідна

(Вірш надісланий із Рідних Земель)

Поважний недолік

(Перед Світовим Конгресом Українців)

Недавно тому відбулась у Нью-Йорку Шоста Сесія Панамериканської Української Конференції (ПАУК), скликана для підготовки Світового Конгресу вільних українців. Прибули представники наших центральних громадських організацій із США, Канади, Аргентини й Бразилії. У висліді створено Підготовчий Комітет, що вестиме роботу.

Звернення Шостої Сесії, поміщене в нашій пресі, з'ясувало нам напрямні Конгресу. Видане в хвилині поважних міжнародних перемін і струсів Звернення, бачить пекучу потребу „задокументувати непохитну волю Української Нації боротися за віднову своєї Суверенної Соборної Держави“ та заманіфестувати це перед усіма націями вільного світу. Це є головною ціллю Конгресу. В виду загрози московсько-большевицького імперіалізму та його заходів у поборюванні української еміграції — такий голосний вияв матиме своє значення. Він скріпить нас внутрішньо у нашому змаганні та допоможе „спільно й однозгідно устійнити дальші засоби допомоги Україні“. А в вільному світі пролунає наш голос, як слово вільних людей, що послідовно й безстрашно виступають проти поневолення людини й народів у СССР.

Українське жіноцтво з особливою увагою сприйняло цей заклик. Трохи більше як рік тому з'їхались були в Нью-Йорку представниці жіночих організацій, щоб провести такі ж гасла на Світовому Жіночому Конгресі. З резолюції СФУЖО пролунала та сама настанова, охоплюючи своїм діянням усе українське жіноцтво у вільному світі.

Тому дивно вражає нас, що в Шостій Сесії ПАУК — Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) не брала участі. В ролі учасника чи гостя вона напевне могла б причинитись до успіху Сесії, маючи за собою безпосередній досвід власного Конгресу. А вже найбільшою несподіванкою для зорганізованого жіноцтва являється факт, що в Комітеті Підготовки Світового Конгресу немає ніодного жіночого прізвища. Невже в підготові Конгресу жіночої участі не потрібно? Чи українське жіноцтво не заслужило собі місце співорганізатора в такому ділі?

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Головна Управа Союзу Українок Америки шле Різдвяний привіт і побажання всього добра в Новому Році Окружним Радам, Відділам і членкам СУА. Дякуючи Господу Богу за Його опіку в 35-ому, ювілейному році, прохає в Нього й надалі ласк для СУА.

Нашій дорогій сеньйорці п-ні Олені Залізник, голові Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), членам Управи і складовим організаціям СФУЖО пересилає сердечні святочні привітання й побажання успішного Нового Року.

Шле щирі побажання посестрам у Канаді та всім, що їх займанці вигнали з Рідної Землі на скитання по світу та тягарі нового поселення.

Згадує з радісним Різдвяним привітом усе українське жіноцтво на Рідних Землях, що в умовах жорстокого терору святкує Різдво Христове.

Вітає з Різдвом Христовим і Новим Роком усе наше громадянство.

ПРО ВТЕЧУ МАТЕРІ БОЖОЇ

То, як свята Марія втікала з маленьким Сусиком від Гірода, то здибала в поли, як хлоп сів жито. Тей вона сказала до того хлопа:

— Пам'ятай, чоловіче, як ту буде хто гнати і питає тебе, чись не видів мене, як я втікала, то ти скажи, щось видів, якісь сів те жито.

Тей Мати Божа знов стала втікати далі і шоно була за корчами, як її не видно вже було, аж тут над'їздит на кони Гірод тай питає-ці хлопа:

— Гей ти, хлопе! А ни видів ти, чи втікала часом туди Марія з Сусом?

А хлоп каже:

— Видів, втікала.

— А коли, дамно? — питає Гірод.

— Аво, як я те жито сів.

Аж тут оглядає-ці хлоп на жито, а воно вже виросло і достигло, що можна вже жати. Тей Гірод подививсі на те жито тей каже:

— Ге, ге, коли то вже було. Коли ти ще жито сів, а воно тепер виросло, то вона хто знає, де вже втікла. Шкода труду, треба вернутисі.

Тей вернувсі назад.

Марія була недалеко ше. Али то Бог так дав, щоб те жито так дуже виросло, щоб Гірод далі не гнав, бо був би дігнав і Сусика забив.

(Записав у місцевому говорі від М. Шмуля в Тереміні, Каменецького пов., А. Веретельник у 1900 р.)

ВТЕКА ДО ЄГИПТУ

Били х пустатини збійцове і мали дім збійницький. Матка боска перед Иродом утікала з Исусом Христом і з Осифом, — прийшли на ніч до того збійницького дому. Збійцове пішли на розбій, а збійницка мати біла дома з невістов. І мали дітину, велику каліку. Панна Марія промовила:

— Приймийте ту мене наніч.

— А йакеже тья приймеме, кой ту збійницький дім. Та прийдут домів мойї синове, та тья забйут із дітиной і з мужем.

— Йуж лем нья зоставте, бо йак бим йшла дале и так бим сьа з ними могла зійти тай би нья забили на дорозі.

Тай остала наніч Матка боска. Збійницка мати зробила купіль на каліку й купат. А Матка боска просит:

— Жеби ви мі дали теплої води и йа бим свойи дитя скупала, бо барз споневіряне...

Збійницка мати порозуміла сой:

— Ньай уложит свойу дітину к нашому, та ньай ся йийї заказит дитя од нашого...

Матка боска свойи дитя вложила к тамтому, што біла страшна каліка — зараз каліка поздоровіла и бавит Исуса Христа в купелі.

У ночі прийшли збійцове:

— Йаки ту ночуйут?

Баби сьа тішат, радосно бесідуйут до збійців, же: — Таким способом наше дитя оздоровіло — йак она свойи посадила к нашому, зараз здорове зостало і наше дитя йийї дитя бавило, тішило сьа ним.

Здійцове зогнали панну Марійу і Осифа и приймно гостили.

(Записав у лемківському говорі від Ілі Федака, 74-літнього дідуся, в Полянах, Короснянського повіту, в 1900 р. О. Роздольський).

Могутній чинник національного виховання

Всі ми занепокоєні тим, що наші діти так невпинно піддаються впливам тутешнього середовища, й шукаємо шляхів і засобів, як зберегти їх для нашої нації й виховати в них почуття обов'язку перед Україною й її народом.

Багато є чинників національного виховання, а серед них дуже могутні є наші українські звичаї, особливо зв'язані з релігійними Святами.

Наближається Різдво Христове! Які барвисті, повні глибокого змісту й символіки звичаї супроводили це Свято там, на нашій Батьківщині!

Святий обов'язок наш пильно й дбайливо плекати й тут, на чужині, цей наш національний скарб: застосувати й тут ці наші звичаї в усій чистоті й передати їх дітям нашим та показати чужинцям, як доказ нашої високої старовинної культури.

Нехай наші діти знають, як відбувалися ці Свята. Розкажім їм, що найурочистішою частиною їх була Свята Вечеря напередодні Різдва й як побожно готувалася до неї кожна родина, особливо мати-українка. Найперше вона мала добути новий огонь кременем і кресалом, що останніх дванадцять днів лежали під образами. Цим вогнем вона підпалювала в печі дванадцять дровинок, що їх сушила останніх дванадцять днів, і на них варила дванадцять пісних страв. Дівчата-дочки допомагали їй.

Господар до Вечері наводив разом з хлопцями-синами порядок у дворі, в стайнях, у хлівах — скрізь мало бути по святочному чисто. Худобі закладалася їжа на ніч, бо й вона мала відчувати Свято.

В цей день ніхто з родини, може за винятком малих дітей, нічого не їв. Сама Свята Вечеря в різних місцевостях України уряджувалася з деякими відмінностями: де на покуті стояв „дідух“, а де лиш стояв на сіні теж на покуті великий новий горщик з узваром і менший з кутею, а зверху книш і миска з пирогами; де на столі під

обрус розстиляли сіно, а де накривали стіл лиш обрусом; були ще деякі незначні різниці — особливості місцеві. Та скрізь у цей вечір зі сходом вечірньої зірки вся родина сідала за стіл. Коли ж хто не міг бути дома, то для нього лишали місце й клали ложку. Окрему ложку клали й для померлих. Скрізь закликали на цю Вечерю самітних людей і були надзвичайно раді, коли несподівано заходив до хати подорожній. Скрізь перед вечерею, дідусь, батько, а коли їх уже не було, старший син читав молитву, брав першу ложку куті й кидав під стелю, щоб збіжжя вродило таке високе, підходив до вікна й кликав мороза вечеряти, щоб не поморозив озимину. Потім всі починали вечеряти, згадуючи відсутніх рідних і поминаючи померлих, складали взаємні побажання.

Діти по-своєму чекали цієї вечері: коли хто з них чхнув за столом, батько дарував йому (снонові) лоша, дочці — теличку, а в містах дарували якусь річ, книжку чи забавку. Часто діти пускалися на хитрощі — чхали штучно.

Щоб прилучити до цієї Вечері всіх рідних і близьких, що вже живуть своїми родинами, є звичай носити вечерю. Мати сипле в малий новенький горщечок узвар, на нього ставить мисочку з кутею,

приправленою маком і медом, збоку кладе пироги, книшник — усе це зав'язує в біленьку хусточку. Тим часом діти одягаються тепліше, беруть цей вузлик і йдуть до дідуся й бабусі. Там здоровлять їх із Святим Вечором і, подаючи бабусі вузлик, говорять: „Прислали тато й мама вечерю!“ Бабуся по-божно приймає вечерю, дякує, дід дає онукам гроші й солодощі, а бабуся залишає принесену вечерю, а посуд наповняє своєю. Діти беруть її й несуть далі, обходячи по черзі всіх дядьків, тіток, хрищених батька й матір і вже від останнього з черги приносять вечерю додому. Довго по вулицях у всіх напрямках чути веселий сміх і перегукування „вечірників“. Коли ж родичі чи куми живуть десь у сусідньому селі, батько відвозить дітей туди санками.

Не спиться дітям цієї ночі: бояться проспати! Ще задовго до світанку по вулицях рухаються вогники. Це колядники з восьмикутньою зіздою, (а ній свічка), ходять від хати до хати й весело гукують: „Благословіть колядувати!“

Господарі радо зустрічають їх, запрошують у хату, побожно слухають колядок, щедро обдаровують колядників. Діти поспішають, щоб до Служби Божої обійти всі хати, сповістити, що Син Божий народився.

Там, де Служба Божа починається о 12-тій годині вночі, колядують удень.

В різних місцевостях України відмінні правила колядування: де, крім дітей, на перший день колядували гуртки поважних парафіян на церкву, молоді хлопці — на якісь громадські цілі, де ввечері колядували дівчата, на другий день — молоді молодіці, де хлопці й дівчата йшли разом — але колядували скрізь.

Був звичай, що подружжя на перший день Свят йшло в гості до батьків і обов'язково несло з собою найкращу паляницю й ковбасу. На другий і третій день ходили в гості до знайомих.

Свят-Вечір із полоненими

В зимі 1941 відкрито заходами Українського Центрального Комітету захист для українських полонених-інвалідів у Львові на Клепарові. Вирвати з рук безоглядної німецької влади цих кількадесять полонених бійців не було мабуть легкою справою тоді, коли по різних збірних пунктах та шпиталях гинули тисячами вояки більшовицької армії, які в добрій вірі піддавалися німцям, що — здавалося — мали їх визволити з-під червоного ярма. Швидко допомога зі сторони українського громадянства, зокрема з боку жіноцтва, зорганізованого тоді в Жіночій Службі Україні, не багато могла тоді вдіяти, хоч і яка вона була жертовна. Впали тоді на стійці

громадянки й працівниці, як бл. п. Ольга Ціпановська та М. Олексишин, що померли, заразившись тифом при тій роботі. А праця йшла по шпиталях і пунктах, до яких полонені напливали тисячами. Жінки довгими годинами черпали юшку в посудини, наставлені дрижачими від холоду руками, обділювали кусниками хліба цих до краю виснажених людей, таких ще молодих, а вже — здавалось — приречених на загибелю.

Відкриття захисту для українських полонених-інвалідів мало може більш символічне значення, бо що ж значила горстка врятованих людей в обличчі цих непроглядних втрат? Але хто знав жорстоке й безоглядне відношення ні-

мецької влади до полонених, той розуміє, що нелегко було УЦК-ві, а зглядно Українському Червоному Хрестові, що опісля діяв як Комітет Допомоги для Полонених при УЦК, такий захист відкрити.

Для захисту знайдено приміщення в старому, доволі занедбаному будинку на Клепарові, що його дещо зремонтвано і приведено до ладу. За часів більшовицької окупації був там гуртожиток для дівчат-учениць середньої медичної школи, т. зв. фельчерської. Як учителька тієї школи я часто заходила там на доповіді й гутірки. Зимою там неприємно чути було коксом у слабо опалених кімнатах і тепер у нововідкритому захисті не було під тим оглядом краще, бо за паливо було тоді у Львові дуже трудно, а зима була вийняtkово строга. Кімнати, в яких колись товпились дівчата, і були повні гамору й метушні, вдарили нас тепер якоюсь мертвецькою тишиною, такою незвичною в умовах людської збірноти. Але коли ми побачили теперішніх мешканців захисту, зрозуміли в чому справа. Перед нами були справжні недобитки війни — один без руки, другий без обох ніг, он той із забандажованою головою та обличчям, в якому гарячково виблискують очі, інші знов живі трупи, що чудом вийшли зі шпиталів, винищені хворобою, цілковито нервово заломані. Нелегко було тоді до цих людей підійти, нелегко розговоритись. Скріті та замкнені в собі, виховані в твердій советській школі, вони ніяк не могли зрозуміти та освоїтись із думкою, що хтось безкорисно, з потреби свого серця хоче ними піклуватись. На ці заходи вони зразу не відгукувались і треба було багато зусиль, щоб ці на тілі й душі покалічені люди розтаяли й почали зживатись із новою для них атмосферою тепла й доброзичливості, що її люди доброї волі, а головню жінки старались для них створити.

Ведення захисту було в добрих руках. Із приділів, що тоді так важко було дістати, варено поживні, смачні страви, бо в першій

А там уже й Малажка! В цей день варили вареники, діти й дорослі ходили щедрувати. Молодь організовувала в складчину вечірниць, дівчата ворожили про свою долю. В інших же місцевостях щедрували під Водохрещі.

На Новий Рік діти (хлопці) раниньо ходили по хатах посипати „жито, пшеницю, всяку пашницю“ і бажати господарям щастя, здоров'я й добробуту на Новий Рік.

Весело й радісно на українських землях відбувалися Свята. А потім... за наказом влади це все стало „опіюмом для народа“. Але ж село наше, хоч не так бучно, а таки робило все за старими звичаями.

Коли большевицька влада почала на передодні Різдва організувати антирелігійні вечори, на яких була зобов'язана бувати молодь, все ж таки не тільки по селах, а й по містах, в побожних родинях, відбувалася Свята Вечеря, а потім молодь йшла на ті вечори. Колядки ж поступово затихали, хіба співали їх не на повний голос в хаті при Святій Вечері.

Покидаючи Рідну Землю, ми вивезли з неї й те, що не займало місця в дорозі, бо було в наших серцях — наші прадідівські звичаї.

Плекаймо ж їх туг, де нам ніхто того не забороняє! Прищеп-

люймо їх нашим дітям, що вже народились на чужині, й старшим, що вже починають забувати їх, нехтувати ними, а то й соромитися виявляти їх місцевим людям.

Звичайно, не будемо тут розпалювати кресалом і кремінем 12 дровинок, а на наших модерних електричних та газових печах таки зготуємо Свату Вечерю, як було дома. Заохотьмо обов'язково й дітей, особливо дівчаток, до допомоги в цьому. При цій нагоді розкажімо їм, як це робилося на Батьківщині — щороку пригадається якась подробиця.

Відбудьмо Свату Вечерю по-нашому. Нехай діти наші понесуть вечерю до наших приятелів — поведіть їх не санками, а автом. Нехай вони на перший день Різдва підуть колядувати, а там щедрувати й посипати.

Діти наші й молодь мусять усвідомити собі, що наші звичаї, зокрема Різдвяні, багаті, поетичні, свідчать про нашу високу віковичну культуру. Цим ми можемо пишатися! Нам є що показати іншим народам, нам нема чого соромитися перед ними.

Наше молоде покоління не сміє дати цим звичаям загинути в чужому морі, воно мусить вивчати й плекати їх, бо саме нашої сучасній молоді й дітям доведеться понести їх на нашу Рідну Землі — на вільну Україну.

мірі треба було цих заморених людей віджити. Кімнати були чисті і прибрані. Український Червоний Хрест чи пак Комітет Допомоги Полоненим, якого головою був тоді др. Т. Воробець організував для захисту постійну лікарську допомогу. Про приділи старався адміністратор захисту д-р Ю., що витопував стежки по різних установах за харчами та паливом. Командантка захисту була людина добряча й тактовна, бо саме цього такту треба було найбільше в поведінці з його мешканцями.

Коли ці справи достатно налагоджено, почали відповідні Секції, організовані в УЦК дбати й про моральну допомогу для полонених. Доповіді, лекції української історії, гутірки, спільне читання йшли кожної суботи й неділі. Тоді то виявилось, що дехто зі слухачів має середню й вищу освіту, падали цікаві та влучні запити, поживлялась дискусія. Люди почали себе виявляти, деякі з них під впливом марксо-ленінської ідеології, а в більшості молоді хлопці, що саме перед війною вийшли з комсомолу, висказували свої погляди фразами, що їх начитались у офіційній лектурі. Ішла виміна поглядів та думок. Суботні та недільні вечори ставали щораз цікавішими. Простора, долішня кімната перетворилася в читальню, росла вже й бібліотека з придбаних для захисту книжок. Кинулись до них люди, непривичні до такої не насиченої пропагандою літератури. Жвавіше якомось почали дивитися на світ, а вже інколи й сміх юнацький можна було почути в станиці, бо хоч дехто з них мав залишитись калікою на ціле життя, проте це були люди переважно молоді. Старші ж, а було між полоненими й кілька дядьків так літ під сорок, розпитували, де і як діє фронт, клопотались про жінку-дітей, що за собою лишили. Їх туга за рідними могла одного дня рушити їх і вже тоді — зимою — зродилась у Комітеті думка повезти цих людей на звільнені в тому часі землі Київської та Харківської області, що з них переважна частина полонених походила. Воно так і сталося, але про те може другим разом.

Із Свят-Вечора з полоненими інвалідами у 1942 р. у Львові.
Christmas Eve, celebrated with invalid prisoners in 1942.

Коли наближалось Різдво 1942 р., почав Комітет робити заходи для влаштування Свят-Вечора для полонених і цим завершити цей перший і найтрудніший етап у житті захисту. Вже довго до Свят йшли приготування, придбано і звожено харчі, жінки чергувались у кухні при печенні й варенні, усі кімнати вичищено й причепурено зеленою смеречиною, а ялинку, що її поставлено в куті великої долішньої кімнати, прибирали такі самі полонені. Гомоніли по кімнатах скоро вивчені колядки, словом ці закам'янілі — здавалося — недавно люди, заметушилися, стали пильно прислухуватись розмовам про Різдво, про яке небагато знали, хіба тільки ці дядьки, що зовсім якомось розм'якли, згадуючи що й вони колись святкували.

Врешті прийшов очікуваний день і при святочно застеленому столі засіли всі, що брали участь у цьому незабутньому Свят-Вечорі. Не пам'ятаю прізвищ тих усіх громадян і громадянок, що присвятили цей вечір оцим обездоленим, замість відбутися його в оточенні найближчої родини, як у нас водиться. Пам'ятаю, що молитву провів о. Горчинський, а потім, звертаючись до полонених, що рядом стояли коло стола і з увагою та зворушенням слідували, — вітав їх від української громади короткими та щирими словами др. Т. Воробець. Були там відпоручники УЦК та декілька жінок із Жіночої Служби України.

Коли священик по закінченні свого слова став ділитись із полонених проскуркою, не можна було без хвилювання дивитись, як во-

ни набожно підносили її до уст — деякі — як пізніше виявилось — думаючи, що оце вони приймають св. Причастя.

Настрій при вечері був урочистий, у глибокій мовчанні споживали люди смачні та вдало приготовані страви. Коли під кінець вечері пішли промови, вислухували їх полонені з великою увагою, а під кінець увесь стіл заколядував. У декого з хлопців були добрі голоси, особливо вибивався один чистий високий тенор. По закінченні цієї, так сказати б офіційної частини вечора, почались гутірки, зразу несмілі, а потім розв'язались язики і почули ми тоді багато цікавого. Коли один із дядьків став розказувати серед загальної уваги про своє давно відбуте Різдво, починаючи словами „а було це ще перед червоними, за Петлюри“, то слухачі, почувши це тисячкратно більшовиками зганьблене ім'я, на хвилину неначе зникли, пригадуючи напевне далекосяглі руки НКВД.

Але зараз після того вони з полегшою переглянулися між собою і почування рідної спільноти гарячою хвилею перекотились понад святочним столом. Ім'я вождя зробило більше, як усі виголошені тоді промови. Треба було бачити цих людей, щоб зрозуміти, що ніяка комсомольська школа, ніяка пропагандивна бібула не в силі вбити молодих душ, бо може прийти такий момент, що одне слово, одне ім'я може знівечити все вороже навчання.

Під кінець вечора зроблено спільну знимку під ялинкою. Невідомо мені, яка дальша доля стрі-

Солець

(Із спогадів про Уляну Кравченко)

Село Солець, Дрогобицького повіту, розташоване в гарній долині між селами Модричі, Ковпець, Стебник і трохи даліше за лісом Трускавець. По стороні Трускавця видніють гори Карпати, які тягнуться довгим синім пасмом на виднокрузі. Село Солець перерізує битий шлях із Дрогобича до Стебника.

На горбочку стояла старенька дерев'яна церквочка, а біля неї внизу школа. Будинок школи був гарний, із великим входовим ганком для дітвори. В середині були три великі кімнати для навчання (школа була 3-класова) та помешкання для управителя школи. При школі був гарний, не дуже великий город.

В цій школі побирав я першу свою науку. Вчили в ній українською мовою в тому часі. Управителем школи був Нементовський, поляк; окрім нього вчила також його дружина Юлія, про яку в селі знали, що вона українка. Третьою силою була вчителька Ольга Кліп.

Нементовський мене не вчив, але хоч минуло від того часу більш, як 52 роки, добре його пам'ятаю. Був низького росту, з волоссям рудуватого відтінку. Вуса мав повні, спущені вниз. Погляд у нього був бистрий і суворий, тому шкільна дітворя його боялась. Одягався скромно, а навіть — можна сказати — недбало.

Мій батько був вйтом у селі і через те входив часто у взаємини з управителем школи. Нементовський навіть часто бував у нас го-

нула цих людей, зібраних тоді при святочному столі. Але я чомусь певна, що як тільки вони ще живі, то того вечора ніколи не забудуть.

Зробилося пізно. Не вільно тоді було, у воєнному часі задержувались понад приписану годину. Ми з жалем прощалися з полоненими та темними, безлюдними вулицями Львова верталися до своєї хати, залишаючи за собою розгомонілу розмовами та співами домівку захисту.

Ірина Лунева

стем, чи в справах. Тому я малим хлопцем часто прислухувався до розмов. Говорив із батьком українською мовою, якою добре володів.

Його дружина Юлія була моєю вчителькою. В селі знали, що вона поетка, але малим хлопчиною я не освідомлював собі того. Для мене вона була доброю й ласкавою „панею навчителькою“, що її в селі також любили. Була дуже лагідної вдачі і приступна для дітей і батьків. Служила всім своєю порадою. У неї була аптечка й вона завжди могла допомогти якимсь нескладним ліком. Тому неодна мати в тривозі забігала до „пані вчительки“, коли дитина була в гарячці. Я теж пригадую собі, як прибіг до неї зі скаліченим вказівним пальцем лівої руки, на якому до сьогодні є знак. Це „пані вчителька“ дбайливо вилікувала його, змінюючи час від часу перев'язку.

Не знаю, коли Нементовські прибули до Сільця, бо за моєї дитячої пам'яті вони вже були. Однак пам'ятаю, що котрогось року Нементовський перенісся до Рихтич на вчительську працю, а його дружина в нас залишилась. Чи подружжя розійшлося, не знаю, однак в останніх роках перед його смертю вони не жили разом. У Рихтичах Нементовський помер вкінці 1912, або на початку 1913 року.

Довгі роки побуту та вчительська праця сильно зв'язали Уляну Кравченко з селом. Її вплив позначився ще в іншому напрямку: вона завжди освідомлювала й переконувала людей, що треба посилати здібніших дітей даліше до школи. Багатші господарі не дуже прихильні були тому, бо хотіли мати в дітях поміч при господарці. Але вона не зражувалась. Безкорисно взялася вчити старшу молодь по полудні, щоб вона могла перейти до вищої школи в місті. Таким способом багато молоді з Сільця покинуло середні й вищі школи. От хочби назвати кілька прізвищ ві-

домих громадян і фахівців, як інж. Микола Главач, інж. Михайло Мінчак, інж. Микола Іваник, інж. Осип Іваник, інж. Микола Білас, учителі Олесь Уневич, Євстахій Мінчак, Дмитро Мінчак, вчительки Ольга Главач і Говдан. Всі вони завдячують свою освіту її ініціативі й допомозі в перших початках.

Подружжя Нементовських мало трое дітей, хлопця Куля і дівчаток Дору й Нусю. За тодішнім звичаєм хлопець був римо-католиком і вважався за поляка, а дівчата ходили з мамою до церкви. Пам'ятаю їх уже дорослими. Вбилося мені в пам'ять весілля Дори, що виходила за правника Секелу. Весілля було гучне, багато з'їхалось людей. Та найбільше враження зробило в селі те, що Дора вінчалась у народньому строю.

Син Уляни Кравченко мало коли бував у Сільці, студіював у Кракові в Академії Мистецтв. Говорили про нього, що він талановито малює. Коли вибухла війна, кажуть, що вступив до польського легіону і там згинув.

До нас Уляна Кравченко також заходила час від часу. Любила поговорити з моєю мамою, цікавилась моїм та моїх братів поступом у школах. Треба сказати, що під час війни село віддячилося своїй учительці і селяни піддержували її харчами.

Бував і я часто в її мешканні. Устатковане воно було дуже скромно. Таке саме було й її вбрання, хоч дуже зі смаком дібране й пошите. Казали в селі, що „пані вчителька“ всі гроші видає на освіту дітей і на себе нічого не зуживає. Нераз я або мій брат рубали їй дрова, щоб могла під кухнею розпалити. Помочі в господарстві не мала ніякої.

Любила вона дуже працювати в городі. Частина його була засаджена городиною, але був також квітник. У ньому вона часто пересиджувала. Казала, що „любить самоту“.

По І, світовій війні Уляна Кравченко пішла на пенсію й покинула Солець. Пам'ятаю, з яким жалем прощало її ціле наше село. Пам'ять про неї довго жила серед старших мешканців, а учні й досі з вдячністю згадують її.

Жіноче сало

(Докінчення)

Мокрі тарілки моргають на мене, раді собі та світові, я ж беруся за щось цікавіше: за чашечки. „Цікавіше“ — це не поетичне перебільшення. Може тому, що в мене особливо різnorodна збірка чашкових індивідів.

Ось хоч би ця, з рельєфною китичкою винограду за вушком. Ніжна й працювито викінчена, як і вся баварська порцеляна. Бо схотілося долі закинути нас на кінець війни у містечко, що славилася її виробом. Там жили ми у колишньому шинку, кількома родинами разом і разом ходили купувати до колишніх харчових та блаватних крамниць — порцеляну із передвоєнних ще запасів. Тільки була вона немальована. Не всіпили. Залишала почуття невикінченості, недостачі. Як і ціле життя тоді.

А коли готовилися до виїзду далі в світ, згадали, що досі якось не всіпили посваритися. Не було часу за репатріаційними страхами та іншими турботами. Потішилися, що коли станемо ділити спільну порцеляну, то ого!..

І нічого з того не вийшло. Поділили в мирі і той мир не коштував ніже однієї малесенької сільнички! Не то, що чашок.

На сьогодні з того всього остала одна лиш чашечка. І служить вірно — скромна та бліда. Хіба можна мити її без окремих почувань?

Та є і ще старші. Ця маленька, півпрозора, коли глядіти на неї під світло. Золочений беріг і павутинно-тонкі фіялкові арабески. Це весільний дарунок мами від її тітки. Тітка мала у Львові дві сестрінки. Коли приїздила на свята чи ферії, обидві виходили по неї на стацію і там же починався спір, до кого тітці спершу їхати. До двох же рівночасно — неможливо. В кого тітка була, було якось особливо тепло, а на шафі (обов'язково на шафі!) сушилися шо-

колядові ковбаски із покраяними мідгалами, що мали представляти кусочки сала. Але й висота шафи не дозволяла ковбаскам досохнути колинебудь до приписаного часу; надто добрі були!

А сьогодні тітка посилає через океан цукорки з написами на папірцях: „Кондиторской завод, число таке-то-й-таке, Львов“. Тітка завжди однакова, але цукорки мають смак полину. А чашка заслуговує на купіль не лиш водою, і такої їй ніколи не жалію!

Та вона не найстарша в мене. Є ще старші, але вже не чашки, а цукерничка та мисочка на муштарду, щоправда без накривки, але за те з химерно повигнаною ложечкою. Ці дві речі держаться завжди найдовше з кожного сервісу. Може того, що менше їх уживається, а може й того, що солодке й гірке найдовше остається в пам'яті. Посереднє затирається, хоч колись було якраз найпотрібніше.

Цей сервіс уживалося тільки у великі свята і я, ходячи навшпінках кругом стола, поки ще прийшли гості, подивляла рококові викрутаси та дам із кавалерами й аморчиками.

Цей сервіс коштував дідича-поляка декілька волів. Дідич не міг

любити українського священика, і то народовця-просвітянина, мого діда. Але, видно, шанувати його мусів, коли позбувся волів, щоб доказати свою пошану.

Сервіс був достойний, уже в нас дома. Поважним уже віком, а з ним і історією. Сам же Франко пив раз із нього каву!

Взагалі я не любила, коли щось збивалося. З наймолодших років підносила я в такому сумному випадку великий плач за безповоротно знищеною гармонійністю. Мама жалілася, що коли я сама що розіб'ю, не можна мене покарати, бо вже й так плачу. А я, мабуть, передбачала, що в мандрах по світі неодна цілість поб'ється і ніяк буде поклеїти черепки!..

— О, а ти драбе ще смієшся?

Це не риторичне звернення до мого сьогоднішнього настрою, ні, це сміється від вуха до вуха горнятко-личко, що його беруся мити. „Від вуха до вуха“, о це вже перебільшення! Вухо було одно і те вже в минулому. Горнятко виходило зі мною цілу народню школу, бо на великій перерві сторожика приносила кипучий казан молока. Вчителька роздавала всім і журилася, коли хто приніс з дому булку з шинкою, бо це при молоці може пошкодити. Бідні за молоко не платили. А „багаті“ носили щоранку до канцелярії велике друге снідання і його відбирала собі якась бідна учениця. Я й до сьогодні не знаю, кому я носила.

— Так, я тобі не дорікаю, що ти смієшся! Якби політики зуміли так розв'язати всі соціальні проблеми у глобальних розмірах, ще більше сміялися б!

Переходимо до бляшаного посуду, що носить спільну назву „чорне“. Згадався один чернець, панського роду, в ордені, що його устав наказує мити самому посуд за собою. А цей чернець так цього

Із Виставки Українського Мистецтва у вільному світі:

Патронка виставки **Маруся Бек** привітала на концерті молодого співачку **Оксану Сов'як** із Філадельфії.

From the Exhibition of free Ukrainian painters in Detroit: The President of City Council Miss Mary Beck is greeting a young singer Miss Oksana Soviak at the concert.

зайняття не любив, що радше зрікався своєї, і так скромної пайки. Тоді ігумен наказав усім братчикам давати йому мити їхній посуд. Не виграв, сіромаха!

Така асоціація вказує, що мити чорний посуд я не так уже люблю. Може тому, що зараз насуваються спомини із Фрідлянду. З того чистенького Фрідлянду, де милом миті не лиш фронтони історичних дімків, але й каміння на площах. І на кожній із них думає думу романтичний камінний Валленштайн. І на замку того ж Валленштайна я мила такі осоружні, закопчені казани в кухні управителя маєтку.

Казани були важкі, а порозуміння із ними ще важче. Беручи кожний у руки, я просто кричала розпучливо:

— А коли ж я не хочу, і не хочу, і не хочу!!!

Але це вважалося ще й так ласкою, бо закурило снігом так, що неможливо було того дня рвати моркву на полі...

В мене був глибокий жаль до снігу й моркви, казанів і управителя, а вже ніяк не могла я простити

Шіллерові, що в своїй драмі не остеріг мене перед приємністю гостювати в оселі трагічного полководця!

А от сьогодні — не те. Сьогодні я лютую хоч би на таке малесеньке дротяне ситко. Воно погинається, як лиш його торкнутися, а тому чисто вимити його — не так легко. А вже й не мріяти, щоб блищало! До блиску можна вичистити лиш те, що не поступається своєю вродженою формою нікому й нічому.

Зате мило чистити цю сковорідку. Бідний Сковорода, що так непоетично називався. А може це лиш переведена у життя його думка, що противоріччя завжди в якомусь місці зустрічаються та замикають круг. Вкруг розтираю і я порошок по берегах сковорідки і цей постійний рух дає мені змогу вжитися краще в його ідеї. А це приносить вдовolenня.

Моє вдовolenня ще й з того, що почувуюся безспірною панею й володаркою мого власного посуду і можу складати, як мені подобається, вилки в одну коробку, ложки в іншу, та ніхто не може мені цього заборонити.

І не лиш те: можу насолоджуватися рівністю та округлістю кожної форми. Можу укладати їх у рядки та стовпики на полиці. Такі радощі знали мабуть трипільські жінки, коли відхухавши та відплюнувши тричі всяку нечисту силу, бралися наводити нову красу на свої кераміки. Тоді вони не робили нічого особливого, хіба що часом скріплювали свої матріархальні права, кидаючи глечиками у своїх чоловіків. Та про це археологи мовчать. А зате у закрутах чорних орнаментів слідкують вони сьогодні за найглибшими проявами нашої духовости. Ось і красується мій посуд. Помитий і впорядкований приносить признання мені та хвалу вічному порядку світу. Бо коли псальмопівець казав, що дерева в лісі шумлять хвалу Господню, то й мій посуд має безсумнівно в що хвилину теж своє понадсвітне звучання.

Ще б лиш помити сам злив. Та до цього в мене дуже добрий порошок. На наліпці навіть написано: „Чудотворний“. Такий напис нічого не коштує і до нічого не зобов'язує фабриканта. Але якби

справді хтось винайшов такий чудотворний порошок, що ним можна б посипати ціле наше громадське життя!

Раз притрусити — погодилися всі партії. Сильніше потрясти бляшанку — залунала українська мова в школах, у домівках, в установах, вже й не кажу про академії! Певно треба б щіточки, чи хоч дротянки, щоб не змогли видавництва заспокоїти попиту на все нові наклади українських книжок. А дотрешся до поту на чолі — то може і весь запишений вільний світ очиститься від хрущовських помий і повірять, що правда за нами...

Тільки б такого порошку...

Так, так, але щоб я тепер ще щось написала, треба теж чуда! Актуальне...

Саме й мию що лиш руки після праці...

...Жіноче...

Тут заставляють якраз мужчин мити посуд. І вони миють, але не повірю, щоб могли б пережити це.

На стінах — холодні вже соняшні зайчики, бо вечір близько. А з одним таким зайчиком — плиг! — думка. Десь знаходиться і ручка, що то губиться постійно від сьоми років. І я вже за столиком, уже беруся писати, коли нараз щось холодне й немите немов хапає за горло:

— Що це ти? З таким.., та на конкурс?! Кому ж це цікаве!

Але весняний вечір надто вже промінний у мене:

— Не воно цікаве, а мені цікаво. Хто що найде в буденщині — залежить від нього самого. Я впевнена, що в ньому від віку й до віку знаходить усе, від добра до краси кожна жінка. А в жюрі будуть теж жінки, про це знаю.

Тому вже без задержки називаю твір розмашистими літерами: „Жіноче сольо“. Бо Любченко написав „Сольо неприкаяної лірики“, отже й мені дозволено.

А тоді без надуми та вагань починаю писати:

„Відчиняються всі вікна і двері“ ...і так далі, аж до кінця.

**ВСТУПАЙТЕ
В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!**

Поєми в ритмічному русі

З тугою за своїми людьми вибралось кілька нас відвідати п-ню Іванну Шмериковську-Прийму в Пам Біч на Флориді, де вона працює як учителька музики в школі Грагам-Екес. Тим більше, що п-ні Прийма якраз повернулася із концертного турне в Лондоні й Парижі, як акомпаніаторка своєї дочки Роми. Було для нас цікаво і дуже бажалося довідатись, як

там було? Як подорож джетом, які враження, який успіх і яка зустріч із своїми?

П-ні Прийма розказувала, а ми слухали з увагою і приємністю. Прочитували газетні рецензії своїх і чужих часописів, захоплювались, а також прослезились. Чому прослезились? Тому, що на еміграції зносимо багато упокорень, неслухних оскаржень і не-

правдивих обвинувачень. Так діється завжди, коли земля загарбана ворогом, нарід поневолений, а тих, що вийшли на чужину, треба знецінити, щоб їх голос не перешкодив злочинним діям ворога. А коли праці й успіху одиниць „добрий сусід не вкрав“ і вона залишається нашою, то душа українська здригається з радощів і з тих її сліз родиться віра, що „нас ніхто не знищить“.

Обі пані, як розказує п-і Прийма, пережили сильне напруження нервів перед тими виступами. Це ж важні центри мистецького світу й ніколи ніхто не може передбачити успіху, критики, реакції публіки. Та оба виступи пройшли з надзвичайним успіхом, при виповненій залі і принесли велике признание в пресі. Лондонський „Stage“ пише, що „бачити Роми Прийму — було повчально і наповняло глядача надхненням, що техніка є досконала, а кожен рух ідеально збалансований, що її танці — це поєми в ритмічному русі“. Французька преса підносить різноманітність програми, „небували танкові вальори Роми Прийми і хореографічний талант“.

Український конферанс до танків написав письменник Роман Купчинський, що дуже глибоко і в мистецькій формі передав і зобразив моменти життя українського народу, особливо в коментарях до історичних точок.

Публика своя і чужа заповнила престижну залу Comedie des Champ Elysees у Парижі й реагувала спонтанно, як щодо виконання, так і конферансієрки. Треба підкреслити, що в концерті взяла громадну участь українська молодь, бо того дня відбувався курс українознавства в Парижі. Це молодь — народжена у Франції, або така, що лиш мало пам'ятає Україну. Приглядаючись концертів, слухаючи конферансієрки й музики, ілюстрованої хореографією, була — як висказувались — очарована. „Цей вечір створив враження, якого ніколи не забудемо“, говорили.

Союз Українок Франції привітав мисткинь, влаштувавши Зустріч із громадянством у новому Українському Домі. Участь у Зустрічі взяли найвизначніші наші грома-

Рома Прийма у танку „Ікони“

Костюм для цього танку проектувала п-ні Марія Хомин-Куруц. На споді з золотої лями накинена туніка з шовкової гази павиноного кольору, нашита золотом і самоцвітами. На голові корона візантійського стилю, на руках нараменники. Авреоля прикріплена до золотої сітки, що її видно тільки при спеціальному освітленні.

Roma Pryma, a Ukrainian ballerina, gave her new dance "Icons" at the two performances in London and Paris.

Марійчине Різдво або Светер з капюшоном

Не буду писати про наше перше Різдво в Америці. Це було кілька місяців по нашому приїзді. Ще надто живий був спогад минулого і надто велика тривога про майбутнє. Ми бачили мільйони кольорових лямпочок і натовпи людей у чудово прикрашених крамницях. Та тільки бачили зором, що не доходив до душі, бо там було темно.

Та на другий рік ми вже знали, що це означає. Це все була принада на те, щоб якнайбільше купити подарунків рідним, близьким,

ляни, як проф. В. Кубійович, о. канцлер Левенець, п-во Старицькі, п-во Голяни, п-ні Пастернак, п-ні Калитовська, п-ні Вітошинська, п-ні Сіяк, п-во Мельниковичі, п-во Яцкови.

— Це була найбільша нагорода для нас, — розказувала п. Прийма — найкращий момент нашого побуту в Парижі. Не гримкі оплески й квіти від друзів і чужих, але ті заплакані очі, з якими приходили до нас за куліси — молодь, давні й нові емігранти. То були слози гордості, що наша тематика може такої високої вартости мистецтво дати глядачам.

Зустріч із громадянством перемінилась потім у домашній концерт. Співала п-ні Дратвінська, на скрипці грав п. Товстюк, а Міро Скала співав на тлі своїх платівок. Проф. Кубійович у своїй промові підкреслив потребу створення фахового проводу для українського шкільництва на чужині і поєднання мистецтва з наукою. М. Скала-Старицький пригадав громадянству значення української пісні. „Нарід на рідних землях створив українську пісню, а ми на чужині вслухуємося в неї і переживаємо її“, закінчив він.

Концерти Роми Прийми проробили неоцінену роботу і дали великий вклад у культурно-національне життя українських громад на чужині.

Серед чудової природи Пам Бічу, на цікавій розмові, пройшов нам день і ми раді й збудовані повернулись до дому. М. Б.

далеким, знайомим, малознайомим або й зовсім чужим. Бо саме це було зовнішньою ознакою святкування, а не кутя, вареники, борщ із ушками й решта 12-ти страв, як у нас, вдома.

Тож ми з чоловіком не підлягли загальним настроям. Нема то як вдома! Пригадуеш? Там то і тоді то? І я по праці у фабриці щовечора щось підварювала, бож в останній день усього не встигнеш. І ялинка вже чекала...

Та не так на те дивилася наша донечка Марійка. За рік вона встигла стати 100-відсотковою американкою і як така почала свої власні підготовки до свят.

Заздалегідь почала виманчувати гроші на подарунки близьким, далеким, знайомим, малознайомим, товаришам, учителям, сусідам. Це створило передсвяточні конфлікти не тільки тому, що не містилося в нашому бюджеті, але ж це було зовсім щось незвичне. Відкіля в неї це взялося? Перекопування не впливало на неї, дитина була вперта. Настирливість її не мала меж.

А це допровадило до сутичок із моїм чоловіком.

— Це ти її так розпустила, всьому потураєш! Ані centa більше! — заявив твердо, звалюючи все на мене.

Передсвятковий настрій замінився на постійні сварки або мовчанку, так що й традиційних страв відхочувалось.

Напередодні Різдва наша Марійка прийшла до мене з таємничим виразом і заявила:

— Мамо, я потребую шість доларів на подарунок...

— Шість доларів?... — охнула я. — На який подарунок?

— На светер із капюшоном, — відповіла вона твердо, дивлячись мені прямо в очі, — для Джін.

— Светер за шість доларів? Я ніколи не платила більше, як 2.98. Для Джін?... — Мене кинуло в пал.

Джін — це сусідська дівчинка, багатих батьків, що мають власний дім, два авта і, здається, та дитина може мати все, що забажає.

— Невже ж вона потребує від тебе светра? — пробувала я боронитися. — І аж за шість доларів? Це виключене! — заявила я рішуче.

Але Марійка не здавалась:

— Я мушу для неї його купити. Вона давно вже хотіла мати светер із капюшоном, але її матері він не подобався, і тому вона його не купила. А той светер і мені також подобався і ми обидві давно вже мріємо про нього. Тож ми постановили, що купимо одна одній на Різдвяний подарунок. Ось, бачиш, мій вже є тут, у тій червоній коробці з золотим шнурочком. Я ж мушу віддати їй подарунок.

Слова застрягли мені в горлі. Я шукала аргументів, та їх не знайшла. Навіщо тратити слова, коли це все й так уже рішено?

У великій таємниці перед чоловіком я позичила 6 дол. і купила светер для багатої дівчинки, яка його не потребувала, проти волі її власної матері й проти мого власного переконання. Светер із капюшоном!...

Так Марійка запровадила нові Різдвяні звичаї. Ната

АНКЕТНІ ЛИСТКИ

З радістю мусимо ствердити, що 56 Відділ у Дітроїті перший надіслав 13 виповнених листків на тему „Що вас цікавить?“ Хоч це ще не охоплює всього його членства, проте показує його справність і добру волю. Раді будемо, коли зможемо написати це й про інші Відділи СУА.

Екзекутива СУА

На Міжнародній Жіночій Виставці

Цього року українська група могла похвалитись ще одним успіхом: оба українські кіоски були поруч себе. В одному були виставлені, як завжди, вироби народнього мистецтва на продаж, а в другому показ української культури.

На запрошення Комітету Виставки декорацію обох кіосків пе-

відомості про Україну, її жіноцтво й народне мистецтво.

Завершенням цього почину була українська програма в день 12 листопада. Перед початком програми відбувалось у центрі залі невелике прийняття королеви краси і видатних гостей. Нашою королевою була цього року Каро-

Із Міжнародної Жіночої Виставки в Нью Йорку:

У першому ряді зліва: пп. Ірка Білик, яка подавала королеві корону, Мая Падох біля американського прапора, Марта Савицька в полтавському строю, Кароліна Буздиган, королева, Віра Лащик, у гуцульському строю. У другому ряді зліва: п-ні Леся Різник, голова Окр. Ради, п-ні Ольга Буздиган, мама королеви, п-ні Катерина Пелешок, голова Комітету, п-ні Ірина Падох, орг. референтка, п-ні Марія Головей, імпрезова референтка Комітету.

From the International Women's Exhibition in New York: The participants of the Ukrainian program on Nov. 12, 1960, with the Ukrainian queen Carol Buzdygan.

ревила п-ні Мирослава Гординська. Її хист декоратора — відомий. Свій задум — розгорнути скарби нашого народнього мистецтва вона перевела блискуче і показала на тлі мап України все багатство її вишивок і строїв. Жаль, що такий проект декорації не зберігається і з виставкою її ефект пропадає.

Кіоск продажі вмщував багато дрібних виробів, що знаходили покупців. Продавались тут також зразки українського печива, що вже має свою славу. Впродовж тижня чергувались дві-три пані, щоб служити публіці інформаціями й продажню. Комітет видав також інформаційну летючку англійською мовою, що давала загальні

ліна Буздиган, вибрана на Вишнєвих Вечерницях Відділів США. Членки Комітету під проводом голови Комітету п-ні Катерини Пелешок і госп. референтки п-ні Марії Марусевич частували гостей та інформували їх про програму.

О год. 1-мій почалась вона. Програму відкрила п-ні Катерина Пелешок короткою промовою, в якій вказала на традицію цієї перед-Різдвяної Виставки в Нью Йорку та довголітню участь українок у ній. У роковини свого 35-ліття Союз Українок Америки з особливою увагою старався показати здобутки української культури.

Зчерги слідувало коронування

п-ни Буздиган, яка зайняла на сцені центральне місце. Обабіч її стояли прапори й дівчата в народніх строях.

Провід програми перебрала голова Окр. Ради п-ні Леся Різник. Вона пояснила англ. мовою значення українського народнього мистецтва та різних проявів нашого фольклору. Подала походження нашого народнього інструменту бандури та прикмети наших народніх танків.

Капеля Бандуристів СУМА під проводом проф. Романа Левицького вміло відспівала при супроводі бандур „Україно, зоре“ (муз. Р. Левицького), „За городом качки пливуть“ (муз. Леонтовича). Танкова група І. Флиса (4 пари) відтанцювала три танки з великим хистом.

У вівторок того ж тижня відбувся танковий виступ дітей, що його перевела імпрезова референтка Комітету п-ні Марія Головей. Вона ж дбала також про виступи українських строїв на показах ноші, що відбуваються щодня.

Членки Комітету можуть радіти вдалою імпрезою. Правда, всі вони, як голова п-ні Пелешок, так і секретарка п-ні Серафим і скарбничка п-ні Ржепещька вложили в те багато праці. Також слід згадати зусилля референток — пп. Ірини Падох, організаційної, Івани Бенцаль, фінансової. Пресові референтки пп. Марія Демидчук і Леся Різник дбали про належний розголос імпрези.

До успіху цієї імпрези належить також довголітня співпраця з Національним Інститутом, що ці виставки влаштує. Л. Б.

ЗАМІСТЬ ПОДАРУНКУ

Замість подарунку з нагоди іменин п. Романа Висоцького складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Інж. Володимир БІЛІНСЬКИЙ,
Рочестер

НА ПАМ'ЯТЬ

У першу річницю смерті бувшої голови нашого Відділу бл. п. Розалії Сидорик складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Управа 22 Відділу США
в Шикагу

ЧИ ВЖЕ НАГЛЯНУЛИ МОЛОДИЙ ТАЛАНТ?

1960 рік уже добігає до кінця. Вже можна розглянутись між талановитими одиницями, що проявили себе в тому році, як мисткині, громадські діячки, наукові сили чи професіоналістки. Границя віку — між 25 а 35 літ.

Прохаємо присилати сугестії з коротким життєписом!

РЕДАКЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Координуємо працю

Представники Світової Федерації Українського Жіноцтва, Централі Союзу Українок Америки та Організації Українців в Америці „Самопоміч“ відбули в суботу, 19. листопада 1960 у Філадельфії спеціальну конференцію в справах: 1. Координації та поживлення праці відносно національного виховання української дитини й молоді. 2. Координації і узгодження рефератів суспільної опіки зокрема у відношенні допомоги залишенцям по країнах Європи, та потребуючих українців взагалі та допомоги свому членству. Народа вислухала доповідей інж. Романа Білинського та проф. Анни Білинської на тему виховання молоді, та інж. Ол. Гладішовського, ред. Лідії Бурачинської та Ростислави Богачевської у справах суспільної опіки. У висліді дискусії міжорганізаційна конференція рішила визнати як засаду — координувати і узгоджувати всі організаційні заходи і праці в питаннях національного виховання дітей і молоді та суспільної опіки. Конфе-

ренція ухвалила покликати окремі комісії: виховну з осідком у Нью Йорку і суспільної опіки з осідком у Філадельфії, завданням яких є проробити відповідні підготовчі праці та доповнювати здійснення повищих ухвал. В нарадах взяли участь: від СФУЖО і Союзу Українок — п. Олена Лотоцька, містогорова СФУЖО і голова СУА, Ганна Білинська, Ростислава Богачевська, Лідія Бурачинська, Кекилія Гардецька, д-р Наталія Пазуняк, Степанія Пушкар, від Централі „Самопоміч“ — Юліян Ревай, Олександр Гладішовський, Роман Білинський, Микола Ценко, Володимир Пушкар і Мирон Утриско.

ЩЕ ДО КОНГРЕСУ В ІСТАМБУЛІ

На Річному З'їзді Нац. Ради Жінок Америки голова делегації висловила окреме признання для нашої делегатки п-ні Анастазії Вокер. Як приємно було нам почути таку вістку про виступ і працю делегатки СУА!

Сума на її кошти подорожі ще не є зібрана в цілості. Про це пам'ятають наші Відділи і членки надсилають все ще датки на ту ціль. Прохаємо й далі жертвувати в міру спромоги, щоб ми могли вив'язатись із того видатку як слід.

ПОДЯКА

У першу річницю смерти кол. голови Відділу бл. п. Розалії Сидорик відправлено дня 9. жовтня 1960 Службу Божу, а по полудні членки відвідали гріб покійної. З цієї нагоди чоловік покійної п. Василь Сидорик зложив 200 дол. на потреби Відділу. За цю пожертву складаємо йому ширю подяку.

УПРАВА 22 ВІДДІЛУ

ВИРІВНЮЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З сумом повідомляємо про те, що дня 2. листопада 1960 р. згинула від удару автомобілем у Монреалі наша співробітниця **Любов Русова-Ліндфорс.**

Любов Олександрівна була єдиною дочкою видатних діячів українського Відродження Софії й Олександра Русових. Виростаючи в атмосфері таких зацікавлень, Любов Олександрівна змагала до освіти й придбала її в Монпельє у Франції, покінчивши там медичний факультет. Обдарована гарним голосом студіювала пізніше музику й закінчила консерваторію в Москві. Своім знанням вона служила українським людям, спершу в Україні, а потім на еміграції. Вміла притягати молодь до себе. Як учителька співу в Інституті ім. Драгоманова у Празі, вона допомогла багатьом молодим талантам, що її тепер рідко згадують.

У сторінці „Нашим малютам“ друкувала свої переклади.

Полишила у смутку дочку Ніну, синів та онуків.

Редакційна Колегія
„Нашого Життя“

НА ФОНД П'ЯТСОТ

Наші мисткині Іванна Кононів і Валя Калин пожертвували свій гонорар за виступ на 35-літті СУА в Ньюарку дня 4. грудня 1960, у сумі 30 дол. на Фонд П'ятсот при СУА. За те складаємо їм ширю подяку.

Управа Окр. Ради в Ньюарку

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітового подарунку для хворої членки Управи п-ні Антоніни Дячун, Управа Відділу складає на бажання п-ні Дячун 5 дол. на прес. фонд Нашого Життя.

Управа 22 Відділу СУА
в Шикагу

ПОДЯКА

П. Леонід Бачинський із Клівленду зрікся добровільно авторського гонорару у сумі 5 дол. за твори, міщені в сторінці Нашим Малютам, у користь пресового фонду Нашого Життя. За цю пожертву складаємо ширю подяку.

Редакція Нашого Життя

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ОДИНАДЦЯТЕ

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Тими радісними словами, що ними від віків вітає себе український нарід на всіх наших землях у часі Рождества Христового, провід СФУЖО вітає свої складові організації з усіма їхніми членками, а водночас пересилає свої найкращі побажання з нагоди Нового 1961 Року.

Дай, Боже, щоб цей рік, що кінчиться, був останнім роком нашої неволі! Йдім назустріч Новому Рокові з новими надіями, вірою у поміч Божу, у свої сили, об'єднані взаємним довір'ям та любов'ю!

Олена Залізник, голова

Олена Лотоцька
Марія Квітковська
містоголови в ЗДА

Стефанія Савчук
др. Стефанія Потоцька
містоголови в Канаді

Ніна Коваленко
містоголова в Європі
Ольга Горачук
містоголова в Півд. Америці
Людмила Онішко
містоголова в Австралії

Не спускаймо очей із головних наших завдань

Останній рік був бурхливий і багатий у події політичного й суспільного порядку. Наростаючи від ряду літ політичні й суспільні переміни у відсталих країнах Африки довели до самостійності тих країн. На останній сесії прийнято 18 нових країн у члени ОН.

У цілому світі панує страх перед війною. Людство чекало мирної розв'язки на вершинній конференції в Парижі, яка провалилася і ще більше загострила відносини між вільним світом і комуністичним блоком.

П'ятнадцята Сесія ОН була найбільшою, найцікавішою і найбільш темпераментною з усіх дотеперішніх. Вибори нового президента ЗДА відбувались також із певною динамікою. Світ клеточить і виглядає, що вулкан ось-ось може вибухнути.

Вільний світ, що розкошував добробутом і примикав на все очі — станув перед твердою дійсністю. Що і як далі? Як розв'я-

зати всі ті проблеми? Людство знаходиться на переломі, якого вагу мало хто вповні оцінює й передбачає.

Яке наше становище в тих умовах?

Для нас, українців та інших, поневолених Москвою народів — це був час глибоких переживань та хвилювань. Усі ми в своїй праці змагаємо не тільки до того, щоб піддержати нашу спільноту, але й бажаємо допомогти українському народові.

Кожному стало ясно, що на те, щоб діяти в такому важному для нас часі, треба мати сильний, скоординований провід і репрезентацію, що могла б швидко й правильно діяти при всяких умовах. Теперішня ситуація в світі була в великій мірі поштовхом до скликання в найближчому часі Світового Конгресу вільних українців і до вибору Підготовчого Комітету Конгресу.

Українське жіноцтво значно ви-

передило в своїх діях українське громадянство. Відчуваючи потребу хвилини вже в 1948 р. за почином Союзу Українок Америки скликано у Філадельфії Світовий Конгрес Українського Жіноцтва і створено репрезентацію українок у вільному світі, формуючи Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Завданням СФУЖО було — репрезентувати думку українок у вільному світі, боронити інтересів українського жіноцтва і працювати для добра українського народу.

Після 10 років діяння СФУЖО скликала в 1959 р. другий Світовий Конгрес у Нью Йорку. Конгрес вповні оправдав існування і працю СФУЖО та виявив повну солідарність українок у піддержці українському народові.

Але світові події вимагають, щоб СФУЖО постійно мала їх на увазі й у такій самій мірі діяла. Саме тепер зростає значення і завдання СФУЖО і її відповідальність. Справи вимагають постійної координації наших дій, скріплення наших сил і піднесення ідейних вартостей громадянства. Підготовка й участь у краєвих і світових жіночих З'їздах, швидка й уміла реакція на світові події вимагають зусилля.

Цієї праці не в силі виконати поодинокі краєві організації, хоч вони з успіхом діють у своїй країні, а деколи й поза нею. В тім вони повинні дати свою моральну й матеріальну піддержку СФУЖО, щоб Федерація могла діяти якнайкраще.

Ми всі зайняті нашою працею на місцях, яка вичерпує наші сили й увагу. Однак не сміємо спускати з очей нашої головної цілі — допомоги українському народові, оборони свободи людини і справедливого миру у світі.

Ірина Павликовська

Із життя наших централей

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК АНГЛІЇ

Закінчуючи свій діловий рік, ОУЖ подає в жін. сторінці Укр. Думки не тільки звіт Гол. Управл, але також перегляд праці своїх Гуртків. Їх є тепер 19.

Прочитуючи їх звіти засталося навіть при поверховному їх розгляді велика кількість влаштованих **імпрез**. Майже в кожному Гуртку влаштовано спільно з Батьківським Комітетом День Матері, відбулось майже в кожній місцевості Свято Жінки-Героїні. Багато уваги віддано обрядовим вечорам, як Свят-Вечорові і Свяченому. Тут і там відбулись свята Лесі Українки чи книжні Ольги. Кожен Гурток перевів одну чи кілька забав та організував буфети на імпрезах братніх організацій. Це все свідчить про охоту й жертвенність членства, що його участь при таких завданнях необхідна в більшій кількості.

Але це не є головною ділянкою Гуртків ОУЖ. Велику увагу приділяють вони **виховним** завданням. У кожному звіті є згадка про те, що членки Управи співдіють у веденні садку чи школи українознавства. Між імпрезами теж трапляються виховні, як свято св. Миколая, ялинка, прийняття з нагоди закінчення шк. року. Також треба згадати, що Гуртки видатно співдіють при влаштуванні вчительських курсів, висплавачи курсанток, чи дбаючи про їх приміщення чи харчування. Цього року зайнявся тим Гурток у Рочдейлі. Взагалі виховна праця громади виказує видатний вклад Гуртків ОУЖ у різній формі.

Мило вражає зацікавлення Гуртків **народним мистецтвом**. Виставки нар. мистецтва, що їх відвідали також чужинці, влаштували 4 Гуртки (Аштон, Болтон, Дербі і Лестер). Курси вишивання перевели також 4 Гуртки — Бері (вчителька п-ні Скаськів), Дербі (п-ні А. Сесь), Лестер (п-ні Марченко) і Тотморден. Курси писання писанок відбулись у Лондоні (інструктор — п-ні Єнкала), Нотінгемі, Рочдейлі (п-ні Кошик) і Тотмордені. У двох місцевостях Гуртки співдіяли при курсах нар. танків для дітей (Аштон і Тотморден).

Треба підкреслити намагання Гуртків — організувати постійні збірки

виробів нар. мистецтва. Гуртки в Аштоні, Бері й Бранфорді закупили по шафі-габлоті, в якій виставляють постійно в домівок СУБ-у предмети збірки. Два Гуртки подбали про вишивані прикраси для церкви (Вольвергемтон) і своєї домівки (Бранфорд). Цікавою новиною були Вишивані Вечерниці, що їх перевів Гурток у Лестері (4 нагороди) і в Лондоні (4 нагороди).

Ділянка **суспільної опіки** розпочата майже в кожному Гуртку. Праця полягає в відвідуванні хворих по шпиталю і збиранні пожертв. У Бранфорді членки Управи Гуртка відвідують також хворих українок вдома і допомагають їм у праці. У Болтоні Гурток закупив для дитячого садку 18 крісел і табличку.

ОУЖ дбає також про **господарський вишкіл** членок. У Лестері переведено курс куховарення під проводом п-ні Андрущенко і ласки на Свяченому вже були спечені самими курсантками. У Нотінгемі під проводом пп. Іваньської і Гложик влаштовано курс куховарення для чужинок, заміжніх за українцями.

Отак проводить працю наше жіноцтво в Англії. Хоч виїхало з дому без громадського досвіду, проте в мандрівці й новому поселенні виростило й дозріло. У своїй праці йде за давніми традиціями, розуміючи свої завдання у родині і громаді. Але шукає в цьому власного шляху і знаходить у ньому дуже цікаві і вдалі розв'язки.

Щоб пізнати провід Гуртків, назвемо принайменше їх голови, що відповідають за їх працю. Це є п-ні **М. Ткачук** (Аштон), п-ні **С. Ількевич** (Бранфорд), п-ні **М. Витвицька** (Бері), п-ні **А. Коваль** (Блекбурн), п-ні **С. Стецько** (Болтон), п-ні **А. Марків** (Бранфорд), п-ні **П. Дуда** (Вольвергемтон), п-ні **С. Баран** (Волтгем Крос), п-ні **Е. Парнета** (Геддерсфілд), п-ні **І. Шмондрак** (Дербі), п-ні **Н. Гаврилів** (Ковентрі), п-ні **У. Андрущенко** (Лестер), п-ні **С. Осичко** (Лондон), п-ні **А. Остап'юк** (Манчестер), п-ні **М. Гложик** (Нотінгем), п-ні **С. Стецько** (Олдгем), п-ні **М. Юриста** (Рочдейл), п-ні **М. Панас** (Тотморден).

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

РІЧНІ ЗБОРИ ЖІН. СЕКЦІЇ В САН ПАВЛО

Дня 24. квітня 1960 збори відкрила голова п-ні Янішевська. До ведення зборів вибрано Матір Настоятельку Теофанію ЧСС. Звіт із діяльності і касовий подала секретарка п-ні Марія Барвінська. Іменем Контр. Комісії промовив член Т-ва „Соборність“ п. Василь Чуйко і поставив внесок на уділення абсолюторії.

До нової Управи увійшли: п-ні Марія Гусака, голова, п-ні Юстина Петрівська, містогорова, п-ні Стефанія Кухар, секретарка, п-ні Ірина Чуйко і п-ні Анна Геринь скарбнички. До Контр. Комісії увійшли: пп. Марія Янішевська і Анна Гринюк.

Із каси Секції признано такі пожертви: для родини бл. п. Степана Бандери 500 крузейрів, на будову укр. католицької палати в Курітібі 1.000 крузейрів, а на беатифікаційні кошти бл. п. Митрополита Шептицького 1.000 крузейрів.

Кінцеве слово виголосив о. парох І. Малиняк, складаючи подяку б. голові п-ні Янішевській за її дворічну працю. Потім присутні провели час на милій гутірці, споживаючи Свячене. Піснею „Христос Воскрес“ закінчили збори.

Об'єднання Білорусів в Америці

Жіноча Секція

До Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Філадельфія

Шановні Пані!

На нашу думку, Ви зробили добре, що повідомили жінок вільного світу про справжнє положення жінок у ССРСР, своєю працею про 8. березня в ССРСР, і тим заперечили думку, яку подає про жіноцтво офіційна советська публіцистика.

Два роки тому ми переложили на англійську мову статтю Білоруського Відділу Радія Визволення про міжнародний жіночий день і післали його Національній Раді Жінок Америки. Залучую Вам його оригінал.

З пошаною

М. Станкевич
голова Головної Ради.

Сторіччя з дня народження У. Кравченко

Культ. Освітня Комісія СФУЖО, що має свій осідок у Нью Йорку, влаштувала дня 20. листопада 1960 вечір, присвячений пам'яті поетки Уляни Кравченко.

Свято відкрила п-ні О. Соневницька, імпрезова референтка Комісії. Вона поінформувала присутніх про ціль і завдання СФУЖО, а зокрема Культ. Освітньої Комісії, що від її імені їх вітала.

Пні д-р С. Карпінська, голова Комісії, прочитала змістовну доповідь про творчість поетки. Її доповідь рівночасно ілюстрували читанням поезій наші знані рецитаторки І. Кононіва і В. Кални, що все готові служити громаді своїм часом і здібностями. Оригінальна це точка, що в ній брали участь три особи, виповнила половину програми і дала можливість публіці зосереджено простежити життєвий і творчий шлях письменниці.

Молода наша піяністка Марта Шлемкевич виконала прелюд Б-моль Василя Барвінського і прелюд і фугу Нестора Нижанківського. Нагородою для неї були рясні оплески. На цьому святі вона була репрезентанткою молодого жіноцтва, що між шанувальниками Уляни Кравченко належить уже до четвертого покоління. Ми віримо, що із зростом її музичного таланту буде зростати і її громадська активність і ми ще не раз про неї почувемо.

П-ні Марія Демидчук, відома громадська діячка і тепер пресова референтка Окр. Радн США, поділилася спомином про зустріч із поеткою. Спосин написала вона в формі листа до дочки Уляни Кравченко, з якою саме перебувала в школі у Перемишлі. Цей зворушливий спомин був якби сполучником між письменницею і слухачами, бо виголосила його та, що для неї образ поетки був ще живий.

Спеціально для цього вечора наш відомий композитор проф. Микола Фоменко створив композиції до двох віршів поетки „Співай, ненько, тихесенько“ і „За ті тихі, сумні пісні мене не судіте“. Їх уперше виконала з повним зрозумінням і чуттям наша симпатична співачка І. Орлівська. Слухачі прийняли їх із ентузіазмом і вимагали наддатків. Ці пісні Культ. Освітня Комісія постарается видати друком, щоб таким способом залучити тривалий спогад про це свято.

На закінчення п-ні О. Соневницька прочитала промову, яку Уляна Кравченко виголосила з нагоди свого 70-літнього ювілею в Перемишлі в 1930 році, що була видрукувана в „Жіночій Долі“. Ця промова-подяка ще й тепер не втратила своєї актуальності.

Програму заповідала п-ні Н. Чапленко. Мистецьке оформлення сцени спочивало в руках пп. О. Вікул і М. Ржепецької. Дуже вдалий фотопортрет, виконаний п. Б. Ржепецьким, прикрасили свіжі хризантеми.

Великою атракцією вечора була виставка творів і преси, що в ній друкувалась письменниця. П-ні мгр. Анна Кобринська з великою западливістю збрала майже все, що можна було в тутешніх обставинах дістати, щоб ілюструвати популярність і читаність творів Уляни Кравченко.

Між ними були й такі рідкісні речі, як автентичний лист Уляни Кравченко до Богдана Лепкого, як альманах „Перший вінок“, фотокопія обкладинки „Зорі“, „Жіте і слово“, збірки поезій із 20-тих років тощо. Виставлено також сучасні еміграційні видання, що в цьому році відзначили її 100-літні роковини з дня народження.

Виставку доповнили світлинки, що їх разом із листом прислала внучка поетки. Виставка викликала велике заінтересування, а п-ні А. Кобринська давала вичерпні інформації на місці. На цьому місці належить спеціальна подяка українським науковим інституціям (УВАН і НТШ), як також приватним особам (Леся Храплива, Д. Горняткевич, Б. Кравців), що причинились до її успіху.

Хоч у завдання Комісії СФУЖО не

входять улаштування імпрез (вони мають на меті радше плянування їх), то в цьому випадку Культ. Освітня Комісія від імені своїх складових організацій гідно відсвяткувала столітні роковини Уляни Кравченко, заслуженої поетки української землі.

Наталія Чапленко

ЧИТАЦЬКИЙ ГУРТОК У МОНТРЕАЛІ

За ініціативою пані О. Залізняк постав у Монреалі наприкінці 1959 р. читацький гурток. Завданням цього гуртка є поширювати літературні твори сучасних українських письменниць. Спершу була виникла думка сконцентрувати увагу на кращих творах сучасних письменниць, однак з уваги на те, що було б трудно провести межу між кращими та гіршими творами, вирішено читати всі твори наших письменниць, а описля обговорювати твори на спільних сходинах. Членки читацького гуртка закупили вже два рази по 10 творів українських письменниць, що перебувають у вільному світі і по черзі перечитали згадані твори. Читацький гурток мав вісім членок, а ще три членки вступили впродовж останніх місяців. Перші сходини читацького гуртка відбулися 19. листопада м. р. На останніх сходинах, які відбулися в жовтні н. р., членки гуртка обговорили твір О. Мак: „Проти переконань“ та „Отаман Воля“ Лесі Храпливої. Між авторами, твори яких читають та обговорюють членки монреальського читацького гуртка є такі письменниці як Д. Гуменна, О. Драгоманова, В. Вовк, О. Войценко, Л. Храплива, Олена Звичайна, Д. Ярославська та згадана вже О. Мак.

Літературний Конкурс СФУЖО

Літературна нагорода, яку уфундувала Маруся Бек з нагоди Світового Конгресу Українського Жіноцтва, вже проголошена вдруге.

Пригадуємо ще раз умовини Конкурсу:

Оповідання або повість для молоді юнацького віку (12—18 літ) з довільною тематикою.

Передбачені дві нагороди по 100 дол. за рівнорядні два твори.

Реченець Конкурсу: 31. березня 1961 р.

Надіслані твори розгляне Мистецьке Жюрі у складі: Катерина Антонович, Ольга Войценко і д-р Ярослав Рудницький.

Конкурсні твори у трьох примірниках слід надсилати на адресу: Woman's World, P. O. Box 791, Winnipeg, Man., Canada.

з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди“.

КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

At the Annual Meeting of the National Council of Women

Thirty-five years ago the Ukrainian National Women's League of America was born.

Its beginning was thrust upon American women of Ukrainian descent, by the circumstances which occurred at the Congress of the International Council of Women, in May 1925, in Washington, D. C.

At that time the National Council of Women of Ukraine was a member of International Council of Women, and rightfully sent its two delegates to this Congress. I was one of the delegates, and remember quite clearly the struggle we had to maintain the membership of the National Council of Women of Ukraine in the International Council of Women, because Ukraine lost its independence to the new and forceful Communist regime that took over Ukraine, Bielorussia, and other neighboring countries. And so it looked as if the Council of Women in Ukraine had to be omitted from the list of the International Council of Women membership.

This membership in the International Council of Women has been very important and necessary for Ukrainian women whose government was overpowered by the red menace; and lost its independence. Who was to hold the Ukrainian woman in her struggle for life, liberty and the pursuit of happiness? Yes, you guessed it: it was the International Council of Women, the world parliament of women. It was then Mme. Plaminkova of Czechoslovakia and members of Swedish, Danish, and Norwegian delegations, whose names I do not recall now, who pleaded for

the continued membership of the Ukrainian Women's Council in the International Council of Women. Lady Aberdeen, then President of ICW, was our champion too. The resolution passed at that session stated that the Ukrainian Council of Women remains a member of the International Council of Women until the next Congress to be held at Vienna, Austria in 1929.

The women in Ukraine, being in bondage in their homeland quite naturally depended on Ukrainian women in the free world to carry on their fight for independence — liberation from the red yoke. Recently we have had a good view of the red heel, when Mr. Khrushchev showed it to the free world at the session of the United Nations.

In May 1925, the Ukrainian women of the USA answered that call; a year later followed the Ukrainian women of Canada. And so, for the last 35 years the Ukrainian National Women's League of America, comprising 71 Branches in 16 states, fought the Communist menace. It educated its members about the democratic ways of life, appreciation of liberty, and respect for the constitution and laws, the good citizenship of the free land America, where 1½ million Ukrainians found refuge, the country where their children were born, raised and educated, and whose many sons gave their lives in its defense.

I am trying to give you a picture of America in the way we see and appreciate it. The National Council of Women of the U. S. has been, is and will be the leader for the Ukrainian Na-

tional Women's League of America. It has given us the opportunity to link our talents and aspirations with you and the International Council of Women, where once Ukrainian women were on equal footing with free women.

I recall Helsinki and Montreal where I had the privilege of being a member of the National Council of Women of U. S. delegation to the Congress of ICW, where this year at Istanbul, Turkey, Mrs. Anastasia Volker, member of our National Board, has been a member of the same delegation. Thank you for the opportunity. Thank you for your leadership in all channels where women can aspire to better life for her country, her home and her children.

This year has been pregnant with world troubles: cold war, co-existence, revolts and revolutions. Many new nations were born. The American woman faces nuclear, and other weapons daily, not physical of course, but spiritual and social, that keep her on the alert, in constant vigilance for tomorrow. In these things too the National Council of Women of U. S., under the able leadership of brilliant women, cognizant of dangers, is a proud leader indeed.

In 35 years of the Ukrainian National Women's League's existence much has been accomplished in an educational, cultural and spiritual way. This year the Ukrainian National League of America is celebrating its 35th anniversary, is recognizing its pioneer members by decorating them with gold emblems of our organization; and special award plaques are given to our Branches who led their members to a better life through education and service.

I hope you will join me in con-

35 Years of Community Service

BY THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA (SOUZ UKRAINOK)

(Conclusion)

Need for informative, as well as historic and classic literature in the English language was not overlooked, and the League undertook the task of publishing the works of Lesia Ukrainka "The Spirit of Flame," "Women of Ukraine," numerous children's books, and cook books. In 1950 the League passed its first quarter of a century milestone with a 'look back' of pride that it served both communities well — the American and the Ukrainian.

To further relations and better understanding in the post-war period among the women, the League called a world Congress of Ukrainian women's groups in 1948 in Philadelphia. Delegates from Europe, Canada, and the United States participated. This Congress resulted in the formation of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (SFUZO), thus uniting the Ukrainian women of the free world. The tenth anniversary of this organization in 1959 found this expression in the Congressional Record, Vol. 105, June 23, 1959, NR. 105, by Senator Keating:

"The World Congress of Ukrainian Women." Mr. Keating. Mr. President, I am pleased to call to the attention of the Senate the convening today in New York City of the World Congress of Ukrainian Women. The Ukrainian National Women's League of America, the largest Ukrainian women's organization in the non-Communist world, is acting as the hostess for this gathering

gratulations and best wishes to the Ukrainian National Women's League of America, your member and staunch co-worker.

May God shower His blessings upon all of you here today, and members of your respective organizations. Thank you.

Helen F. D. Lototsky

which will be attended by some 160 delegates from four continents.

Some idea of the manner in which the brave people of Ukraine have been separated can be gleaned from a study of the places from which the delegates to the Congress will originate: They include Brazil, Venezuela, Australia, Germany, Great Britain, Canada, and the United States.

The slogan of the Congress is "Ukrainian women in the non-Communist world in defense of the four freedoms, and human rights, wherever they are denied in the World." The delegates are dedicated — and rightly so — to opposing the forces of appeasement. They work for policies of steadfast opposition to communism and of free world activities based on firmness and strength — the only language the men in the Kremlin understand and respect.

The World Congress of Ukrainian Women serves a vital task of spotlighting the attention of the world on the plight of the noble people of Ukraine, a country now trapped behind the Iron Curtain. It should serve to inspire all of us to a rededicated effort to achieve the freeing of Ukraine so that it can once more thake its rightful place in the family of free nations.

I am pleased on this occasion to salute the delegates to the Congress for the wonderful manner in which they are preserving the fine traditions of Ukraine and for their unceasing labors for the independence of their homeland.

In this connection, I ask unanimous consent to have printed in the Record, following my remarks, a resume of Ukraine's status to date, which Mrs. Helen F. D. Lototsky, President of the Ukrainian National Women's League of America, has sent to me. . . "There being no objection, the resume was ordered to be printed in the RECORD."

The second mile-stone began with the influx of new migrants, new forces, new situations. The

old immigrant, the American-born women of Ukrainian descent, and the new immigrant. New methods had to give way to old; new pathfinders needed for the blending of these three powerful forces. Thus the League braced itself for the new tasks. Its stature has become pronounced not only in the Ukrainian community, but also among the American women's groups. It was timely for the League to take its just place in the sun, and in 1949 it was accepted into the fold of the General Federation of Women's Clubs — the largest women's organization in America with a membership of 11 million. And in 1952, the League became a member of the National Council of Women. These memberships brought on additional responsibilities, and broader horizons — through the Council the League has entered world arena by participating in the International Council of Women Congresses. League's delegate has been incorporated in the National Council participation in Helsinki, Montreal and most recently in Istanbul.

To serve is the God-given gift in the nature of women, and League members (Souzanki) have demonstrated this profoundly throughout its 35-years as an organization. The helping hand of service never ceases, and Ukrainian woman has served well her family, her community, her church, her motherland, and her adopted country. She looks back with boastful pride at her progress. With her loving hands she willingly is passing on this rich heritage to the next organizational link, her daughter and granddaughter — the young American woman of Ukrainian descent. Heed her message! Follow in her service of organizational life — work for a better, peaceful, and a free world. "Let us as women put down self and work for a cause."

A. Volker

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

Side Lines and Personalities

CONFERENCE OF ICW — ISTANBUL, 1960

Some people collect stamps, others coins, but at the Istanbul conference it was my good fortune to collect people. I was delighted when Mrs. John Hnatyshyn, Canadian delegate, and my compatriot asked me to join her for dinner at the Divan Oteli. Our guest was a lady long to be remembered. Mrs. W. Owen John of South Rhodesia is a quiet, un-

at the first meeting on Trades and Professions which I attended. Her remarks and comments direct and pertinent revealed her intense interest and knowledge of the workings of this committee. Not only is she in the know on the affairs of the ICW, but she is president of the National Council of British Women, and a perfectly charming and delight-

American (US) Delegation at work at the ICW Conference in Istanbul
First row: Mrs. Iris Rasmussen, Mrs. Wilnette K. Mayers. Second row: Dr. Arenia C. Mallory, Mrs. Wm. Volker, and Mrs. Robert W. Dowling. Behind the U. S. delegation was the seating of German delegates.

assuming lady, but underneath this calm facade you detect great strength and courage as you begin to know her a little. Over a delightful dinner of lamb, rice pilaf, and local wine we learned first hand something of conditions in South Rhodesia. The situation in her neighboring country and how it affected her and her people was not only enlightening but sobering. This was just another instance of realizing that what happens in one part of the world this happening will affect other parts of the world as well, for distance is shrinking and fast.

The British have a way of expressing themselves which is characteristically English, and I was enthralled with Mrs. Joan Robbins when I heard her speak

ful person. Her witty sense of humor helped periodically to dispel the serious tenseness of the meetings. I was captivated by this queenly lady with a human touch.

Geographically the Republic of Indonesia is far away, but in meeting one of its country women it became much closer, and through her I gleaned a great deal of similarity and familiarity. As we met and talked, we discovered that women's problems were the same world over. The question of family relations, youth, education were just as much her concern as it was mine, and we certainly had a common meeting ground. Her insight into problems of human relations was admirable, as were her words "knowing helps in understand-

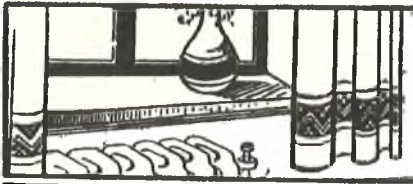
ing." It is truly understandable that she should be the head of foreign relation (Perwari) for the Association of Women of the Republic of Indonesia.

Perhaps I should reflect on our own U. S. delegation of which I was a part. All thirteen of them were strangers to me with the exception of Mrs. DeWitt Stetten, and Mrs. William Barclay Parsons. I had the pleasure of meeting Mrs. Stetten at our New York convention of the UNWL in 1959. She was one of the speakers. And it was in 1957 that I met Mrs. Parsons after the dinner in NYC for the returning delegates from the Montreal ICW conference. I was not a stranger for long for our proxy president, Mrs. L. Robbins is a perfectly charming and radiating personality. Her friendly smile disarms you at once and becomes infectious. We all became old friends in no time. It is with deep gratitude and affection that I mention these ladies, as well as Mr. Robert W. Dowling, Mrs. Margaret R. Otis, Dr. Katherine Merritt, Lady Russell and Mrs. Frances Sawyer, Dr. Grace Spofford, Mrs. Vera Beggs, Dr. Arenia Mallory, Mrs. Wilnette E. Meyers, Mrs. Iris Rasmussen, and Mrs. V. M. Berker, members of our delegation. Each one contributed immeasurably in friendship and understanding making this my first Conference of the ICW a most rewarding and memorable experience, which will aid me in better serving my country and my organization, the UNWL.

Anastasia Volker

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

У НАШІЙ ХАТІ

Дієта для хворого шлунка

Редакція Нашого Життя повідомила мене про те, що читачки прохають поради — яку дієту застосувати при хворому шлунку. Один запит навіть прецизував, що йдеться про надквасоту шлунку.

Тяжко в відповіді обмежитись до надквасоти шлунка, бо це буває відносно часто та є лиш симптомом недуги, а радше недуг шлунка.

Найчастіша причина надквасоти (*hyperacidity*) — це запалення шлункової оболони (*gastritis*) та хронічний боляк шлунка, чи дванадцятки (*peptic ulcer*). З медичного боку все сказане дуже загальниково, однак читачки Н. Ж. зацікавлені лиш у дієті, так що нам треба обмежитись лиш до цього й не входить у причини надквасоти.

Дієта для надквасоти та хронічного боляка:

Вранці: варені вісяні платки або каша з білих пшеничних крупок (*farina*), м'яко зварені яйця, молоко або кава без кофеїни (*Sanka, Postum*), білий хліб або „товст“ із маслом, помаранчевий сок (перецідити та розрідити півна-пів із водою) пити після сніданку.

Вполудне і ввечері: Молошна або городинна юшка.

Городина до вибору: морква, шпінат, горох, шпараги, перетерті через ситко.

М'ясо: печене над жаром (*broiled*) у печі, або варене — яловичина (волове), баранина, пєчінка, курятина, індик.

Риба: печена або варена.

Салата: дрібно посічена салата з сиром (*cottage cheese*).

Садовина й солодке: варені грушки, печені яблука, компот із яблук, будиць із рижу, кашки перлової, кисіль, дригці.

Пити можна такі рідини: молоко, кава без кофеїни, квасне моло-

ко. Поміж полуденком і ввечерю склянка молока.

Недозволені страви:

Гострі, солоні й засолені м'яса та риби, устриці, раки. Із городини треба уникати огірків, капусти, цибулі, перцю, квітної капусти. Із сирі садовини можна їсти тільки банани.

Із солодошів треба уникати тісточок і тортів із начинкою, заварювань. Вистерігатись горіхів, мигдалю та родзинок.

Недозволені напої:

Кава, чай, алкоголь та содові води, кока-кола.

Недозволений спосіб приправи:

Слід уникати всяких смажених страв, юшок і підлив із засмаженою, чи сметаною підбитих.

Додатки до страв: хліб може бути тільки білий або припечений „товст“, разового чи житнього хліба треба вистерігатись.

Температура їжі повинна бути відповідна. Треба вистерігатись надто гарячих чи холодних страв і напоїв.

Їсти треба поволі, пережовуючи добре.

д-р Надія Сороківська

Вселенная веселися . . .

Є промотором сучасного Різдвяного сезону, що починається вже майже з кінцем літа, коли тільки продавці поховують із вітрин крамниць купелєві стріи. Навіть той „віл“, що „стоїть і трясеться“ і „осел“, що „сумно пасеться“, повеселішали б, коли б побачили ті всі сині, червоні, паперові та плястикові ялинки на виставах і червоного, кругленького Миколая, що не перестає сміятись. Може йому так смішно, що його презвали „Санта Класом“, а може просто тішиться, що реклямує „кока-колу“ та папіроси і намовляє дітей випорожнювати татову кишеню.

Однієї речі прошу в св. Миколая, відколи приїхала до Канади, а саме: макітри на мак і макогона на чоловіка. Але ні одного, ні другого не можу дочекатись. Тому купую мак у „кені“, а чоловікові дошкулюю й без макогона. Він твердить, що в мене чародійна якась сила, бо я вмію кожне слово перемінити у сварку...

Святочний настрій уже викликають Різдвяні картки. Вже з початком грудня починають напливати, зв'язуючи всіх в одну велику родину. Щоб так справді один одного пам'ятав, як перед Різдвом! Є такі, що провадять докладний реєстр, хто й коли й яку картку післяв, чи за п'ять центів чи з тих,

що „три за квадрат“. І відповідно до того віддячуються цього чи вже наступного року.

Коляда відбувається згідно з традицією — першого, другого й третього дня. Тільки вона дістала трохи „американського темпа“, бо колядники спішать, щоб якнайбільше хат обійти. Адже треба на листу зібрати й самому ще десь „повеселитись“...

Але що не перевелось — то спільні Свят-Вечорі. Дальше вперто святкують їх різні організації, починаючи в обідню пору, а кінчаючи аж над ранком, так що останній промовець навіть не потребує йти додому поголитись, тільки, сказавши своє святочне слово, просто чимчикує до роботи. Тут уже немає ніякого поспіху й темпа, щоб тільки кожен міг виявити свої думки...

А що з першою зіркою? Донедавна ще діти, що їх матері заставляють визирати за нею (щоб не заважали в хаті), питались, чи її так само видно в Україні? А тепер: — Мамо, а коли зможемо полетіти на неї?

Віра Ке

Шкіра ваша суха й шорстка? Додайте купальної олії до купелі. Це зм'ягчить вашу шкіру й додасть їй запаху.

Користаймо з досвіду

Наталя Лопатинська

ГОТУЄМОСЬ ДО СВЯТ

Ще заки приступимо до самої теми мушу наперед розказати трохи про своє куховарення. Правда, я дуже не люблю про себе говорити, але пані редакторка

П-ні Наталя Лопатинська, голова 10 Відділу СУА у Філадельфії, погодилась поділитися своїми приписами з читачками Нашого Життя.
Miss Natalia Lopatynska, President of 10 UNLA Branch in Philadelphia is sharing her recipes with the readers of Our Life.

не хоче від цього відступити. Ще 8-літньою дівчинкою я любила крутитися в кухні, а згодом господарські студії стали моєю мрією. Вже вдома нас, сестер вчили усього, бо мати казала: — Можливо, що й не робитимеш того, але в житті добре все знати. І так ми чергувались у кухні, по черзі прятали і працювали в городі.

А потім, коли я закінчила вчительський семінар, здійснилася моя мрія: мене прийняли на вищі господарські студії у Снопкові біля Львова. Слава про цю школу розходилась далеко. Нас, українок, було в ній небагато та тим більше старались ми добре вчитись. Перший рік навчання був дуже трудний, бо це було загальне пізнання домашнього господарства. Ми виконували всяку пра-

цю, включно до доення корів. Варили також обіди для цілої школи, вислухавши перед тим показову лекцію про його склад і поступ роботи. На другому й третьому році прийшла спеціалізація. Хоч я любила куховарення, проте вибрала садівництво й огородництво. На Поділлі я бачила широке примінення того знання.

По закінченні школи мови не було про якусь „посаду“. Та я не тратила надії, а сама собі її розробила. Батько відступив мені кусень поля, я заложила сад і інспектове господарство. Ранню городину купувала в мене вся околиць. Та не те мене радувало. А всю зиму я проводила на курсах куховарства. У Прошовій, де ми жили і в усіх довколишніх селах жіноцтво навчилось добре варити й пекти.

А вже найбільше задоволення мала я, коли могла відкрити господарську школу за німецької окупації. Це було в Микулинцях на Тернопільщині. Нам дали приміщення в маєтку, приділивши 6 моргів поля. Біля 200 учениць мала школа, а яка це була талановита молодь! Найкращі спогади маю з того часу.

А тепер нехай моє вміння послужить читачкам Нашого Життя. Приписів у мене багато немає, бо втікаючи все залишила. А тільки те, що пам'ятаю й сама добре випробувала, могу подати.

Щупак або короп у галяреті

Потрібно:

- 1 щупак або короп (5—6 ф.)
- 1 морквина
- 1 мала петрушка, кусник салері
- 2—3 зубці часнику
- 1 велика цибуля
- 10 зерен чорного перцю
- 5 зерен англ. перцю
- 1 лавровий листок
- 1 ложка олії
- соли до смаку
- 2 пачечки желатини

Вложити городину й коріння до ринки, залияти водою, щоб закрила і поставити на легкий вогонь, щоб варилось, аж поки городина не зм'якне.

Рибу сполокати, вичистити, легко посолити і порізати впоперек. Вложити рибу до городини, влити олію й варити на легкому вогні пів години. Коли вивару замало, тоді долити води, щоб риба була занурена в рідині. Коли риба готова, вийняти й уложити на полумиску. Буліон перецідити і влити знов до ринки. Окремо розпустити желатину в зимній воді, влити до буліону і поставити, нехай кілька разів закипить. Тоді полляти буліоном рибу, яку перед тим прибрали кружальцями моркви, скибками цитрини й зеленню петрушки.

Різдвяна струця

Потрібно:

- 4 літри борошна (муки)
- 1 літра молока
- 30 жовтків
- 6 білків
- 1 ложечка солі
- 2½ горнятка цукру
- 1 горнятко топленого масла
- ½ ліски ванілії
- пригорща родзинків
- шкірка з пів цитрини
- 7 унцій дріжджів

Запарити ½ літри борошна ¾ літром кип'ячого молока. Накрити й поставити, нехай постоїть 10-15 хвилин. Коли вистигне, треба тісто добре розтерти, щоб не було грудок. Розпустити дріжджі в теплому молоці (¼ літри), додати ½ літри муки, все докладно вимішати і поставити, нехай підростає в тепломі місці.

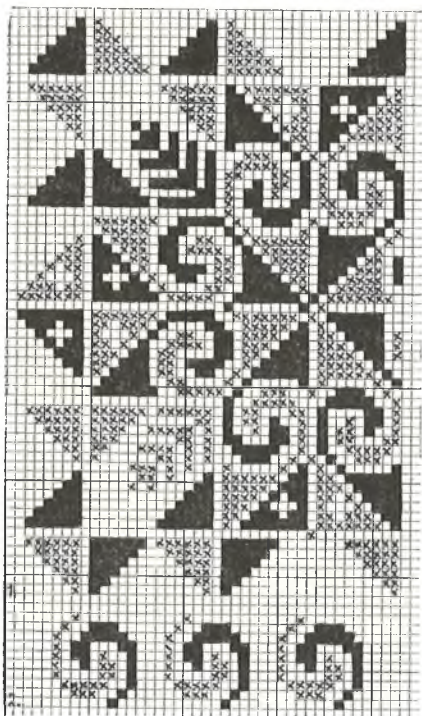
Осібню вбивати 30 жовтків із цукром впродовж чверть години, додати товчену ванілію і цитринову шкірку. Коли жовтка добре втерті, тоді вбити шум з 6 білків, а коли вони добре вбиті, легко вимішати з жовтками. Влити це все до розчини, посолити, додати решту борошна і місити пів години. Під кінець влити топлене масло без осаду і місити далі, аж почне відставати від руки. Накінець всипати переміт і витерті родзинки, кілька раз із ними перемісити і (Докінчення на ст. 22)

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА ПОДУШКА

Нелегко воно прикрасити подушку вишивкою в новий спосіб. Звичайно вживаємо до того тяглого взору. А тут цікава спроба вмістити вишивку посередині. Для тієї цілі розроблено гуцульський мотив „кучерики“ у квадрат, що заповнює середину. З обох сторін подушка обведена вшиваним мотивом „кучериків“.

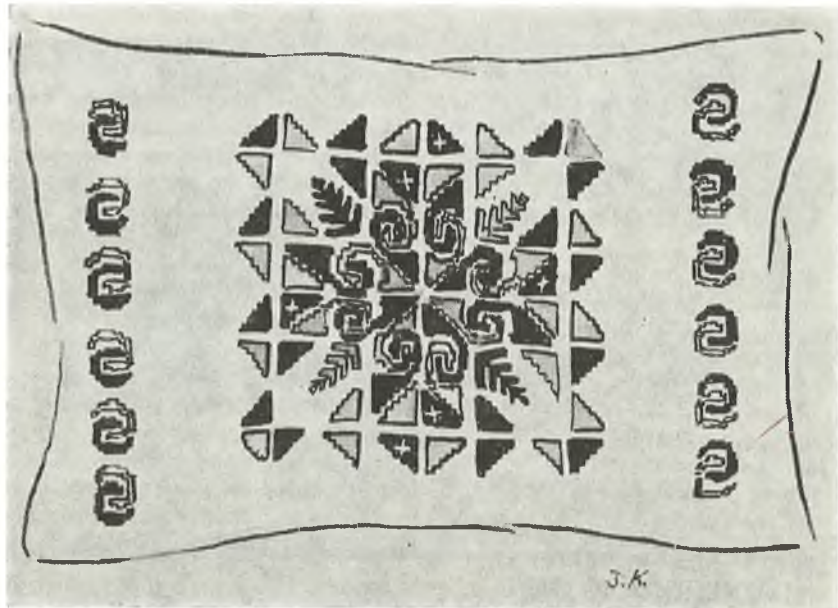
Матеріал: грубозерниста панама або юта. Вишивати волічкою.

ГУЦУЛЬСЬКИЙ МОТИВ

Мотив „кучерики“ вбудовано в зубчасті рямці з відповідних трикутників. Вишивати у двох кольорах, чорній і червоній. Відповідно до тла можна змінювати також кольори: на жовтому вишивати брунатним і помаранчевим, на сірому темносинім і голубим.

Проект мисткині О. Полоскевич.

ПОРАДНИК НАР. МИСТЕЦТВА

Зустрічаючи майже в кожному числі Нашого Життя замітки чи цілі статті, присвячені розглядові народного мистецтва, насувається питання, чи дозволено довільно міняти кольори наших вишивкових узорів. Деякі вишивальниці поступають тут зовсім довільно і створюють дивовижні взори так, що заходить можливість цілковитої дезорієнтації серед тих, що зацікавлені в чистоті стилю. Якщо не будемо поборювати того свавілля, то затратиться краса вишивки, що її наш народ століттями виплекав.

Зацікавлена

Ваше питання є дуже на часі. Замилування до вишивки в нас поширилось, і вишивати вміє майже кожна українська жінка. Але знання українських узорів і розуміння їх краси не піднеслось, а радше занепало. Навіть вправні вишивальниці не вміють від-

різнити гуцульського взору, що має багато красок, від подільського, що вживає двох, а найвище трьох. Не знаючи прикмет цих узорів, вони вважають за можливе міняти кольори чи підбирати їх так, що вже взору не можна пізнати.

Подібно, як із узорами мається справа з нашим народним убранням. Його спотворено так, що стилевий народний стрій трудно й побачити. Але вже ведуться заходи в референтурі нар. мистецтва СУА, щоб цю ситуацію направили. А й Відділи проявляють творчі почини, як це Ви бачили в ч. 10, 1960 з нагоди показу в Лорейні.

Подібну освідому акцію треба б повести в ділянці узорів, їх прикмет і побудови. Це входить теж у пляни референтури нар. мистецтва СУА і незабаром покаже свій вислід.

Редакція

В ПАРИЗЬКОМУ СТИЛІ

Парижські диктатори моди, т. зв. гранд кутюрє (Діор, Шанель, Кастелло, Карвен, Пату, Рок, Бальмен і ін.) двічі в рік гарячково виготовляють свої колекції у найбільшій таємниці перед широкою публікою, а в ще більшій перед конкурентами. Їх магічна паличка тоді плавно описує силуетки струнких непорушних манекенів, зупиняючись на тому чи іншому пункті жіночої постаті: цей модель має відкрити плечі, той має показати або сховати коліна, цей має підкреслити в цьому сезоні тонкість талії, а той випнути або заховати груди.

Так постає химерна „мода“. Кожної весни чи зими вона перетворює маси жінок. Раз у вампів із 1920-их років, спустивши стан на бедра й скоротивши спідничку по коліна, іншим разом надає їм екзотичної нотки, вбираючи їх у довгі туніки.

Цієї зими постать жіноча повинна виглядати доволі „нормально“, лиш голова мусить бути прибрана якнай-

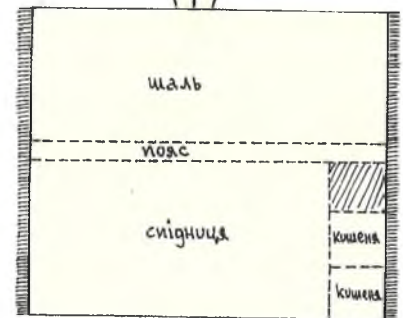
більшою „папахою“, обов'язково з хутра, хоч такого роду накриття голови зовсім неприємне у паризькому кліматі. На жаль не всі жінки мають силуетку паризького манекена й відвагу (а також спроможність) перетворюватися кожного сезону в „іншу жінку“. Але паризька мода дбає про всіх, маючи завжди т. зв. класичні моделі, які поза кількома дрібними деталями, що міняються, завжди лишаются елегантними й „модними“.

Нижче подаємо зразок гарного теплового комплекту, що має в собі всі прикмети цього зимового сезону, а одночасно не так швидко постаріється. Такий комплект можна зробити власними руками, маючи мінімальне знання кравецького мистецтва.

Для цього моделю найкраще надається вовняний (могер) плед у шкотьку крату (розміру півтора на два ярди). Кроїти за нарисованою схемою. Якщо хочете мати ширший шаль, а вужчу спідничку, можна викроїти павок впоперек, коло кишень. Залишити-

ся мінімум праці: підрубити шаль з однієї сторони, зшити, наморщити спідничку та вишити її в пояс, пришити кишені.

Вовна „могер“ тепер дуже модна в Парижі й дуже поширена, бо цей ма-

Спідничка і шаль із однакового картатого матеріалу.

ГОТУЄМОСЬ ДО СВЯТ

(Докінчення зі ст. 20)

поставити, нехай підростає. Коли добре підросте (пізнати по тому, коли воно трісне на поверхні) — виробити 2 плетені штруцлі. Готові штруцлі виложити на помашений лист (бляху) і поставити в тепле місце, нехай підростають ще чверть години. Тоді помазати розбитим яйцем і пекти одну годину на 350 ст.

Маківник

Тісто як у попередньому приписі (штруцля). З половини складників вийдуть три маківники.

Потрібно на начинку:

- 2 ф. маку
- 1½ горнятка цукру
- 2 ложки меду
- шкірка з 1 цитрини
- 1 горнятко меленого мигдалю
- 3—4 зерна січені гірко мигдалю
- 2 ложки смаженої помаранчевої шкірки
- ¼ ліски ванілії
- ½ горнятка родзників
- 4—5 ложок топленого масла без осаду

Увечорі мак запарити окропом і викинути на цідило, нехай стоїть

цілу ніч. Рано втерти мак у макітрі або змолоти на машинці. До маку додати цукор, мід і топле не масло без осаду, виложити до ринки і смажити на легкому вогні, мішаючи неупинно, щоб не припалився, коли почне гуснути. Коли вже відповідно густий, відставити, нехай вистигне. Коли буде літєлий, додати ванілію, цитринову і смажену помаранчеву шкірку, мигдаль і все добре вимішати.

Розтачати тісто на маківник у формі прямокутника і помастити білком. Тоді розвести по ньому мак і поволі звивати. Покласти на помашений лист (бляху) і поставити на ½ год., нехай підросте. Помастити зверху розбитим яйцем і поколотити вилками в кількох місцях. Пекти на 300 ст. пів год. до 40 хвилини.

ЩОБ ЗБЕРЕГТИ КРАСУ

Ось кілька вказівок:

Розпустилось вам волосся на свіжо зачесаній зачісці? Закрутіть кінці на закрутки, не згочуючи їх. І візьміть гарячу купіль, що вас оживить. Тепло, що виходить із води, закріпить вам кучері.

теріал має багато добрих прикмет: легкий, теплий, м'який, робиться в гарних кольорах.

Якщо вам сподобаються темні крати, тоді купіть ясний светрик, а якщо тканина в яскравих кольорах, светер повинен бути якнайтемніший, а то й чорний. Ніякий паризький модель не виступає без додатків, що часто коштують дорожче всього комплекту. Коралі або ланцюжок додадуть елегантності цьому скромному й гарному комплектуві.

Комплет цей надається до подорожей, до бюро та навіть у гостину. Якщо хочете бути справді „рафіновано вдягнутою“, допасуйте ваш костюм до кольору аєта, або його внутрішнього обиття (або навпаки...).

Парижанка

Лист до Святого Миколая

Мар'яна посадила лялю до столу, дала їй папір і олівець і так говорила:

„Ти у мене ляля-краля,
ти слухняна, чемна ляля!
По калюжах не ходила,
черевичків не бруднила,
книжки в мидниці не прала,
крейдок маминих не брала
і на шафах не списала.
По світлиці не гасала,
а чемненькою була,
хоч і зовсім ще мала.

То вже я напевне знаю:
від Святого Миколая
подарунки будеш мати.
Тільки треба написати,
написати все до діла,
що ти просиш, що б хотіла.

Ось тут маєш олівець
і чистенький папірець.
Так пиши:

Для лялі ліжко,
а Мар'яні гарну книжку,
книжку з віршами й казками
і акваріум з рибками.
Ще для лялі стрічку в косу,
а Мар'яні чайний посуд.
Чоколядок не багато,
а попросимо на свято
зацукрованих вишень —
так багато, так багато,
щоб було й на другий день!“

І замислилась Мар'яна.

Лев, цар звірів

Дорогий Вуйку Квак, чому Ви нам все оповідаєте про пташат та різних малих звірят? Розкажіть нам щось про левів, — прохає Влодко.

Любий хлопче! Я стараюся оповідати вам про тих звірят та пташат, які живуть на Україні або про тих, що їх зустрічаємо в Америці.

Хай буде як ти хочеш. Тим разом розповім вам про левів.

Не так давно левів було дуже багато. В північній Африці в одному місці бачили стадо з 30 штук.

Леві потребують багато їжі й нападають на всяку домашню ху-

добу та дику звірину й приносять великі шкоди в господарстві.

— А як леві полюють на звірят? питає Оксаночка.

— Тепер левів далеко менше. На них полюють вогнепальною зброєю або ловлять у замасковані глибокі ями. Леві живуть стадами. В кожному стаді є один лев і кілька левиць.

Провідником стада є все молода й найсильніша та найвідважніша левиця.

— А чому не лев, а левиця є провідником стада? питає Влодко.

— Левиці є більш чуйні й більш відважні, а тому їх усі в стаді слухають.

Леві полюють тільки вночі. Ходять повільно. Очі у них блищать, як два вогники.

Час від часу лев видає громовий голос. Всяка звірина, і велика, і мала дрижить від страху. Собаки скавулять і ховаються. Лісові звірята замовкають.

Леві підходять до кожного господарства, де є худоба, без страху. Лев перескакує могучим скоком високі загороди і хапає передніми лапами бика чи корову. Загризти бика для нього ніяка трудність. Коли здобич гине, лев хапає її в зуби і заносить у леговище, де її з'їдають.

Лев може перескочити загороду високу на 3 ярди, тримаючи в зубах дворічного бика.

— А чи лев швидко бігає? запитує сестричка Влодка — Оксаночка.

— О так. На рівнині швидко біжить і тяжко дігнати його конем, навіть тоді, коли має здобич у зубах.

— Мені цікаво знати — чи леві нападають на людей? — знову питає Влодко.

Певно, що нападає. Спаситися людина може тільки тоді, коли має зброю й цільно стріляє, або вилізе на високе дерево і сховається за галуззям.

Оповідують, що одного разу па-

Ось візьми другий листочок і пиши:

Наш Добрий Отче,
Добрий Отче Миколаю!
Нам даруй Ти небагато,
тільки просимо на свято
в Україну завітати.
В Україні нашим рідним,
діточкам, сиріткам бідним
щедро й щедро дарувати“.

Г. Чорнобицька

стух сховався від лева на дерево. Лев скочив за ним та невдало. Мовчки і сердито обійшов кругом дерево, люто дивився вгору, потім ліг і цілу добу не відходив з місця. Все стеріг пастуха. Вкінці лев пішов напиться води до потоку, а пастух тимчасом шосили побіг до хати і тим спас собі життя.

Люди бояться левів. Полювання на левів дуже небезпечне. Лев хитрий, сміливий і відважний.

Ще хочу сказати вам, діти, що молоді леви живуть громадою, спільно полюють і діляться здобиччю. Слабших і старих вигоняють з своєї громади і такі леви

полюють поодинокі. Їх звуть самітниками.

— Як довго живуть леви?

— На волі не дуже довго, років 8—10, а в неволі, де немає ніяких небезпек — живуть довше. Я бачив у Берліні лева в зоологічному паркові, що жив у неволі 25 років.

Він був до всього байдужий, все лежав, мало їв й сумно дивився на нас, що прийшли подивитися на царя звірів. Тут він не був таким страшним, як колись, коли жив на свободі. Неволя відбрала у нього охоту до життя.

Вуйко Квак

Ганна Черинь

Цяця-киця

Найтяжче діло для Марійки — писати листи. Коли Марійці минуло вісім літ, мама чомусь на цю справу стала натискати:

— Доню, ти ж маєш багато подруг. Чому їм не пишеш листів?

— Зовсім не багато, мамусю. Тільки Інну в Чикаго, Настуню в Ютиці, Наталю в Рочестері, Юлю в Денвері, Масю в Клівленді та Яринку на Україні — та й усе. А ти кажеш — багато!

— Дай Боже, щоб у всіх стільки друзів було! — засміялась мама. — Але коли не будеш їм писати, так одна про одну й забудете, і коли вже виростете, будете чужими. Друзів треба любити і берегти — і дбати про них.

Після такої розмови Марійка сідала за стіл. Довго не хотіло писати перо, сковзався папір або завважало волосся, а головне — нічого не йшло на думку. В школі Марійка так добре вчилася, а от листа написати не вміла. Не будеш же писати про додавання чи віднімання або про лекцію гімнастики! Після тяжкої праці Марійка складала такого листа:

„Дорога Наталю! Як тобі живеться? Мені добре. До побачення. Марійка“.

Мама переглянула листа і перечлииво хитала головою:

— Не можна, доню, такого листа посилати. Він нічого не говорить і не цікавий. Треба писати

більше. Сідай і напиши листа на цілу сторінку.

Ну і що б ви думали, діти? Марійка сіла і написала листа . . . на цілу сторінку. Виводила величезні літери, і те саме вмістила на цілій сторінці!

А тут якраз надходить День Св. Миколая! Діти чекають подарунків, і пишуть листи до Св. Миколая. І Марійка, що так не любила писати листів, сіла за писання. Проте, як і завжди, вона свої бажання уклала в одне речення:

„Любий Отче Миколаю! Прийди до мене і принеси, будь-ласка, щось таке, чого я ще ніколи не мала“.

Як ви знаєте, діти, листи до Св. Миколая завжди доходять до нього, навіть якщо ви не наліпите марки або переплутаєте адресу. І в День Св. Миколая Марійка не лишилась без подарунку. Як тільки Марійка встала, біля неї на крислі вже лежав плетений кошук із стрічкою, а звідти щось пицало!

— Марійко, вгадай, що це? — спитав тато.

— Цяця! Така цяця, що сама пищить.

— Ти вгадала! — сказав тато. — Це буде Цяця.

Марійка відкрила кошук, і цяця вискочила на килим. Це була жива, чудесна, пухнаста біленька киця. Святий Миколай виконав Марійчине прохання: вона ще ніколи не мала живої киці, тільки цяцькові. Треба тут згадати, що понад

усе на світі Марійка любила називати все навколо себе. Вона подавала назвища всім лялям, золотим рибкам, пташечкам, що гостювали взимку на підвіконні, навіть старого неправдивого будильника назвала „Тік-не-Так“-ом. А коли вже не було кого називати, Марійка знімала з ляльок старі й давала їм нові:

— Ти, Мері, будеш тепер українською Марусею, ти — Кеті, — Катрусей, ти, Олю, можеш ще трохи побути Олею, а ти, ведмедик, вже став старим, і тепер ти вже не Місьо, а пан Бурмиловський.

Кицю Марійка одразу назвала Цяцею, і наперед вам скажу, що вже ніколи не міняла цього наймення, так вона його любила. Через рік чи більше, одного ранку Цяця стояла перед дверима Марійчиної спальні і особливо якось нявкала. Марійка відкрила очки і спросоння запитала Цяцю:

— Що сталося? Так дуже їсти хочеш?

Цяця відбігала від дверей, потім верталась і знову нявкала. Видно було, що вона кликала дівчинку за собою, щоб щось їй показати. І справді, було щось показати: в паперовій коробці від татового капелюха лежало четверо маленьких, ще незрячих котеняток. Два були білі, як Цяця, а два сірі, як сусідній котик Муркун. От вже Марійка мала кого називати! Але мама казала трохи зачекати, поки котенятка відкриють очки і почнуть один з одним бавитись, тоді видно буде, які їм імена пасують.

І котенятка підросли, а що вони були такі гарні і такої мудрої і чемної мами діти, то їх уже тепер почали просити Марійчині подруги. Мусіла Марійка кожному якесь котенятко приобіцяти, бо ж не можна в одній хаті стільки котиків тримати . . . А тим часом всіх котеняток і позазвала: того, що поперед усіх до їжі пхався — Хапуном, білого котика — Снігуром, сіру кицю Мушка, а білу — ніяк інакше, як теж Цяця, бо вона була вилита мама! Хай собі буде ще одна Цяця, все одно ж не в одній хаті! А поки котенятко виросте та ще буде в Марійчиній хаті, усі його називали, на відміну від мами-Цяці — Цяцюнею.

У днях 16. і 17. листопада 1960 відбулись у Нью Йорку щорічні загальні збори Нац. Ради Жінок Америки. Як щороку, взяла я участь у цьому зібранні, разом із референткою зв'язків п-нею І. Бенцаль і головою Контрольн. Комісії п-нею К. Пелешок. Замість звіту з праці С.У.А., що його щорічно складаю, я подала короткий огляд наших зв'язків із Міжнар. Жін. Радою, що почались у 1925 р. і довели посередньо до заснування Союзу Українок Америки. Тоді Українська Жіноча Національна Рада входила туди, як повноправний член. Тепер Союз Українок Америки святкує своє 35-ліття і зв'язкові з цим великим „жіночим парламентом“ завдячує багато. Текст цього огляду, що знайшов прихильний відгук, подаємо на англійській сторінці.

**

На днях розіслали ми Відділам виказки, що виказують фінансові зобов'язання за 1959/60. Звертаємо увагу на те, що ухвалою ХІІ Конвенції С.У.А. вкладка членки на Фонд Централі збільшена з 1 дол. на 1.50 дол. і в такій сумі треба її тепер вносити. Прохаю виказки уважно переглянути і старатись у найближчому часі зобов'язання вирівняти. Воно дуже некорисно, коли Управа Відділу являється на річних зборах із невіривними зобов'язаннями до Централі.

**

В останньому часі траплялись випадки, що Відділи С.У.А. в тій самій місцевості влаштували в той самий день різні або подібні імпрези, а деякі навіть перехрещувались із починами Окр. Ради. Добре було б уникати цього в майбутньому. Найкраще, коли б Відділи подавали Окр. Раді плян своїх імпрез на пів року, а то й цілий рік наперед, щоб не повторялись такі прояви організаційної непорядкованості.

Олена Лотоцька, голова.

Стоїмо в осередку громадського сезону. Довкруги нас вир імпрез, зустрічей, забав. Чи ми розглядали їх як слід для себе? Щоб у цьому житті нашої громади кожен Відділ міг себе проявити. Торік розіслали ми календар імпрез, що міг послужити нам за підставу. Спільно з другими Відділами в місцевості і в порозумінні з Окр. Радою треба уложити такий плян, якщо цього дотепер ще не зроблено.

Велике значення мають для нас обрядові імпрези. Обжинки, що їх перевели тепер Відділи С.У.А. у більших наших осередках, очарували публіку. Тому вказано було б підготувати дбайливо Свят-Вечорі, Маланки, Шедрі Вечорі, а на пізніше Вечір Гагілок чи Свято Івана Купала. В наших обрядах лежить сила традиції, що притягає.

**

Свято Жінки-Героїні получимо в 1961 р. із 100-літніми роковинами Т. Шевченка. „Жінка у творах Шевченка“ буде гаслом нашого найближчого свята. Хто краще нього відчув і змалював постать жінки й матері-страдниці в Україні? Незабаром розішлемо матеріял для програми такого свята.

**

Ще торік прохали ми наші Окр. Ради — перевести облік мистецьких сил нашого терену. Нам залежить на тому увійти в контакт або й притягнути в членство наших письменниць, образотворчих мисткинь, музик і артисток сцени. Цікавимось також талановитими вишивальницями, писанчарками й керамікарками.

**

Ще раз пригадуємо, що імпрези С.У.А. повинні бути дбайливо підготовані й виведені.

Осипа Грабовенська
імпрезова референтка

Централа одержала

від 1. листопада до 13. грудня 1960 р.
РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 33	Клівленд	20.00	10.00
„ 34	Коговс	20.00	5.00
„ 42	Філадельфія	20.00	5.00
„ 45	Манчестер	10.00	2.50
„ 47	Рочестер	20.00	5.00
„ 49	Боффало	20.00	10.00
„ 53	Асторія	20.00	5.00
„ 66	Нью Гейвен	20.00	5.00
„ 68	Сиракюз	—	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 7	Акрон	57.00	—
„ 20	Філадельфія	9.50	4.50
„ 33	Клівленд	120.00	12.00
„ 34	Коговс	35.00	5.25
„ 42	Філадельфія	93.25	8.25
„ 45	Манчестер	13.00	2.00
„ 47	Рочестер	112.00	11.25
„ 49	Боффало	83.75	7.95
„ 66	Нью Гейвен	20.00	5.00
„ 68	Сиракюз	40.95	4.05
„ 69	Лорейн	30.00	—
„ 70	Пассейк	68.00	6.60

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Окр. Рада С.У.А.			
Рочестер	25.00	—	—
Від. 33	Клівленд	10.00	5.00
„ 34	Коговс	10.00	5.00
„ 42	Філадельфія	10.00	5.00
„ 45	Манчестер	5.00	2.50
„ 47	Рочестер	10.00	5.00
„ 49	Боффало	10.00	—
„ 53	Асторія	20.00	5.00
„ 66	Нью Гейвен	10.00	3.00
„ 68	Сиракюз	10.00	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окружна Рада С.У.А.	Рочестер	30.00
Від. 20	Філадельфія	10.00
„ 22	Шикаго	8.00
„ 33	Клівленд	20.00
„ 34	Коговс	15.00
„ 42	Філадельфія, збірка	30.00
„ 45	Манчестер	5.00
„ 47	Рочестер	25.00
„ 49	Боффало	5.00
„ 54	Вілмінгтон	10.00
„ 68	Сиракюз	5.00
Ірина Носик	Торонто	10.00
Марія Стефанів	Натлей	5.00
Ірина Свистун	Пассейк	2.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. Окружний З'їзд

Дня 23. жовтня 1960 відкрила З'їзд голова Окр. Ради п-ні Ірина Качанівська молитвою для членок СУА. До президії З'їзду увійшли — п-ні Стефанія Пушкар, як голова, п-ні Осипа Грабовенська як містогорова, пп. Р. Р. Богачевська і Н. Мохнацька, як члени, а пп. Я. Острук і Є. Прохоренко, як секретарки. Вибрано Номінаційну Комісію у складі — пп. О. Сердюк, О. Грабовенська, М. Чайковська, М. Баб'як, О. Котович і Звітову Комісію у складі — пп. В. Цегельська, М. Сенейко і В. Луців.

Голова зборів ствердила, що 15 Відділів округи прислали представниць і покликкала їх до звіту. Звітували по черзі п-ні А. Нуджін (2 Відділ), п-ні І. Петрівська (10 Відділ), п-ні Н. Самокішин (11 Відділ), п-ні І. Назаревич (13 Відділ), п-ні Н. Шабатура (15 Відділ), п-ні М. Чайковська (20 Відділ), п-ні Є. Задорожна (42 Відділ), п-ні І. Осідач (43 Відділ), п-ні А. Никорович (44 Відділ), п-ні О. Котович (46 Відділ), п-ні М. Баб'як (48 Відділ), п-ні О. Маруненко (50 Відділ), п-ні А. Гарванко (54 Відділ), п-ні В. Луців (59 Відділ). Звіти передано Звітовій Комісії, яка має їх переглянути і подати перегляд цілості.

Зчерги приступила до звіту голова Окр. Ради п-ні Качанівська. До Окр. Ради належить 18 Відділів із 755 членкам. Відвідано 7 Відділів з нагоди заг. зборів чи імпрез. Управа відбула 9 сходинок, а окрім того 4 із спеціальним призначенням. Відбулась Конференція Головок Відділів з організаційними завданнями. Удержувано зв'язки з Філією УККА, ЗУАДКомітетом та Т-вом Самопоміч. Із запланованих імпрез відбулись такі: у жовтні 1959 проводи делегаток СФУЖО, у березні 1960 Свято Жінки-Героїні, у квітні участь у Міжнародному Фестивалі. У ділянці зв'язків Окр. Рада співпрацювала з Інст. Інститутом і Ген. Федерацією Жін. Клубів. У виховному напрямі Окр. Рада започаткувала збірку на Стип. Фонд при Катедрі Українознавства, яка дала 421 дол.

Зчерги голова контр. комісії п-ні М. Чайковська подала свій звіт. Прихід

Окр. Ради виносив 1.483.78 дол., а витрати 1.282.41 дол. Книговодство знайдено в найбільшому порядку й тому контр. комісія поставила внесок на уділення абсолюторії.

Слідувала дискусія. Вона йшла в напрямі організаційному, виховному й сусп. опіки.

Видвигали потребу в організувати Відділ з молодших жінок одного віку, що напевне скоро зжився б у праці (п-ні Петрівська). Також звернено увагу на те, щоб Відділи спільно переводили імпреди (п-ні Януш). Збереження молоді було темою багатьох бесідниць (пп. Білінська, Мохнацька, Цегельська, Гарванко, Никорович). Як конкретне завдання намічено влаштування дитячих забав раз у місяць (п-ні С. Пушкар), а врешті зорганізування дитячої світлички (пп. Гарванко і Цегельська). Виховним засобом є також влаштування курсу модерних танців для достояючої молоді (п-ні Цегельська). Потребу вибору виховної референтки в кожному Відділі підкреслила п-ні Білінська. Про підтримку Курсів Українознавства при Пенсильвенському Університеті говорила п-ні Сивуляк, а про потребу контакту зі студентством п-ні Никорович.

Справи сусп. опіки теж хвилювали присутніх. Дискусія йшла в тому напрямку, щоб Відділи себе зобов'язували до неї (п-ні М. Чайковська), а також старались користати з можливостей стейтової чи федеральної допомоги (п-ні В. Ценко).

П-ні Осипа Грабовенська, що провадила З'їзд у другій частині, зреасумувала дискусію. У ній висловлено цінні думки, що їх майбутня Управа візьме під увагу.

Слідував звіт Номінаційної Комісії. Ще перед відчитанням листи нової Управи Комісія запропонувала вибрати довголітню голову Окр. Ради п-ню Анну Сивуляк — почесною головою і З'їзд це прийняв ахлямацією. П-ні Сивуляк зворушено подякувала.

До Нової Управи увійшли: п-ні Ірина Качанівська, голова, п-ні Марія Пашук, містогорова, п-ні Ярослава Острук, секретарка, п-ні Марія Баб'як, скарбничка, Референтками стали: п-ні Осипа Грабовенська організаційною і

пресовою, п-ні Марія Євсєвська імпредзою, п-ні Володимира Ценко зв'язків, п-ні Олена Котович сусп. опіки, п-ні Вероніка Цегельська культ-освітньою і виховною, п-ні Марія Романенчук і Пелагія Малиновська господарськими. До контр. комісії увійшли пп. Михайлина Чайковська, Євгенія Задорожна і Ангела Банах. Зв'язковою до Філії УККА, ЗУАДКомітету і „Самопоміч“ вибрано п-ню М. Чайковську.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. 35-літній Ювілей СУА

День 30. жовтня ц. р. — для міста Рочестеру замітна дата. В тому дні жіноцтво нашого міста, разом із своєю округою, до якої належать відділи СУА в Бофало, Сиракуз і Ютика, святкувало 35 років праці СУА на американській землі. Більш як місяць інтенсивної підготовки Окр. Ради та Комітету для влаштування ювілейного бенкету, дало гарні висліди. Того дня вранці, в обох українських церквах, а саме католицькій св. Йосафата та православній св. Покрови, відслужено Служби Божі в наміренні українського жіноцтва та панахиди за померлих членок СУА. Жіноцтво взяло участь у Службі Божій організовано з прапорами, що викликало на присутніх в церкві велике враження.

Після Служби Божої і Панахиди, почався в залі Українсько-Американського Клубу Ювілейний Бенкет, в якому взяло участь ок. 200 осіб — членок СУА, місцевих та замісцевих, гостей та представників різних товариств та організацій міста Рочестеру.

Відкрила бенкет та привітала всіх присутніх на ньому нововибрана голова Окружної Ради п-ні Софія Онуфрик, попросивши основницю Окружної Ради та її першу і довголітню голову п-ню Марію Крамарчук зайняти пост „товстмайстера“ нинішнього свята. П-ні Крамарчук привітала від себе присутніх та попросила о. Ю. Гнатюка перевести молитву. Після молитви п-ні Крамарчук передала привіт від представниць Централі СУА п-ні д-р Є. Єржківської, яка із важких причин не могла прийти. З черги п-ні Крамарчук привітала Відділи СУА, а саме: Відділ СУА в Бофало, який прибув у кількості 21 осіб, відділ СУА Ютика — 9 членок і 4 гостей — разом 13 осіб та Відділ СУА Сиракуз в числі 9 осіб. Спеціальне

привітання отримали основниці Відділів-Ювілятів, а саме перша голова 49 Відділу в Бофало п-ні Анна Качор та перша секретарка 6-го Відділу в Рочестер п-ні Мелянія Теребушка. Далше п-ні Крамарчук привітала діячок Союзу Українок на Рідних Землях, а саме: Голову Філії Союзу Українок у Яворові п-ню Олену Харамбуру, голову Філії СУ у Снятині п-ню Ірину Костинок, та голову Філії СУ в Рогатині п-ню М. Хоптяк, як рівнож відому діячку Союзу Українок у Рогатині п-ню Софію Онуфрик. Привітавши всіх присутніх на залі членок 6-го та 47 Відділів США, представників товариств та організацій, пані Крамарчук привітала всі мистецькі сили, які постійно співпрацювали із США, даючи свою визначну допомогу в улаштуванні наших імпрез, а саме: п-ню Люсю Барвінок-Карабієвич, п-ню Галину Колодуб-Тимочко, п-ню Любу Німців, п-ню Неонілю Стецьків, п. Богдана Гейзлера та присутні на сьогоднішньому святі мистецькі сили позамісцевих Відділів.

Бенкет розпочався у надзвичайно симпатичній і теплій атмосфері. Під час бенкету відбувалася програма, в якій взяли участь всі Відділи США — члени округи Рочестер. Програма була подумана в той спосіб, що кожний Відділ дав одну мистецьку точку. Це дало нам перегляд мистецьких сил пашої округи, як теж дало змогу побачити щось нове, нові обличчя, нові теми, новий спосіб виконання. Мистецьку програму розпочав Відділ із Ютики, який запрозентував себе терцетом молодих співачок (пп. Лілея Волянська, Меріен Боран та Ніна Герець, при фортепіані — молоденька піаністка панна Христя Чорна). Голова Ювілейного Комітету п-ні Людмила Демиденко відчитала обширний і докладний звіт із праці США в Америці від 1925 року до сьогоднішнього дня, з якого присутні довідалися про все те, що США проробило протягом 35 років свого існування. Представниця із Сиракюз п-ні Володимира Смик продеклямувала чудово вірш Уляни Кравченко „На Новий Шлях“, який своєю тематикою дуже підходив до хвилини свята.

П-ні Софія Онуфрик, голова Округної Ради, з черги подала звіт праці Округної Ради, розказавши про все, що Окр. Рада зробила за 5 років свого існування. Одною із важніших

праць Округної Ради було зорганізування шести Окр. З'їздів та 5-ти Свят Героїнь, які були поставлені на найвищому мистецькому рівні. Всі доходи із імпрез Окр. Ради призначено на громадські цілі. Окр. Рада стала важним чинником у співпраці між Відділами США, допомагаючи їм у їхніх потребах. Окр. Рада Рочестер має в себе два Відділи-Ювіляти, що на терені Америки працюють вже по 27 і 26 років і які вже відсвяткували свої срібні ювілеї. Ними є: 49 Відділ у Бофало та 6-тий Відділ у Рочестері. Всі 5 Відділів Окр. Ради зложили на українські цілі за час свого існування чистий дохід із своїх імпрез у сумі 26.233.15 дол., 6-тий та 49 Відділи зложили на укр. цілі 14.464.50 дол. П-ні Онуфрик шире вітає від Окр. Ради членок цих обох Відділів, а головню їх найстарших урядниць, а саме: п-ню Анну Качор, першу голову 49 Відділу у Бофало та теперішню голову 49 Відділу п-ню Анну Снайчук і першу секретарку 6-го Відділу п-ню Мелянію Теребушку і голову 6-го Відділу п-ню Анну Мельник. На руки цих членок вручено почесні грамоти Централі США для обох цих Відділів-Ювілятів. Далше п-ні Онуфрик шире вітає найстарших віком членок всіх Відділів США.

В дальшій програмі п-ні Галина Колодуб-Тимочко, знана в Рочестері співачка та членка 47 Відділу, відспівала 3 пісні при акомпаніменті п. Богдана Гейзлера і як звичайно, отримала за своє виконання бурю оплесків.

Після сольоспіву голова Комісії „Наша Батьківщина“ п-ні Ірина Костинок, коротенько прозвітувала про працю її досягнення цієї Комісії, яка постала за ініціативою п-ні Онуфрик. Її ціллю є — задержання для молодого, наростаючого на еміграції покоління всіх мистецьких та культурних надбань українського народу, привезених еміграцією на американську землю. „Наша Батьківщина“ придбала вже чималу кількість різного роду експонатів, чого доказом є сьогоднішня виставка цих експонатів, ефективно уложена в одному кінці залі.

Надзвичайно оригінальна та цікава була точка Відділу з Бофало, яку виконала популярна і знана нам і в Рочестері із своїх виступів п-ні Неоніля Безкоровайна-Стецьків. Вона розказала декілька оригінальних дотепів на

теми праці жінок в США та продеклямувала гумористичний вірш А. Курдидика на тему: „Жінка“. Довготривалі оплески були щирою нагородою присутніх за справді мистецьке виконання.

З нагоди святкування Ювілею США Окр. Радою в Рочестері, Управа Окр. Ради вислала привітальну телеграму до теперішньої голови Централі США п-ні Олени Ф. Д. Лотоцької.

Чистий дохід із Ювілейного Бенкету в сумі 137.34 дол. розділено на такі цілі: для Централі США — 25.00 дол., на пресовий фонд Нашого Життя — 30.00 дол., на кошти подорожі делегатки до Істамбулу — 26.00 дол., на катедру українознавства — 25.00 дол., і на будову колегії св. Василія у Стемфорді — 30.00 дол.

Загальне враження із Ювілейного Бенкету: свято дуже добре і дбайливо підготоване, все проходило справно і гладко. Ювілейний Комітет у складі п-ні Л. Демиденко, голова, п-ні М. Дмитрів, секретарка, та п-ні І. Годованець, касієрка, доложили всіх зусиль, щоб воно випало якнайкраще. Чимало до того причинились і місцеві Відділи США та сама голова Окр. Ради п-ні Софія Онуфрик і бувша голова Окр. Ради п-ні Марія Крамарчук. Спеціальне призначення належить п-ні Пастушин, яка зайнялася підготуванням прийняття. Велику допомогу в тому дали їй пані Т. Луда, Я. Кудяк, А. Ярославська та п. Леско. Дуже мило вражала присутність на залі пластунок гуртка „Чайка“, які на прохання 47-го Відділу допомогли йому обслуговувати гостей. Своє завдання виконали дуже вдало і дискретно. Гарна декорація залі теж немало причинилася до збільшення святкового настрою у присутніх.

35-літній Ювілей США — це імпреза, яка надовго залишиться в пам'яті не тільки жіноцтва, але й усього громадянства Рочестеру.

Мирослава Приймак
Пресова Референтка Окр. Ради

АКРОН, ОГАЮ **Виставка 7 Відділу США**

Заходом Управи 7-го Відділу США українці брали участь у місцевій виставці „County Fair“, що тривала від 31. серпня до 5. Відділ придбав невеличку кімнатку, 8x8, вложив у влаштування виставки багато праці, але не

Із виставки 7 Відділу СУА в Акроні, Огайо
From the exhibition of Branch 7 UNWLA in Akron, Ohio.

надаремне, бо вона притягнула велику кількість відвідувачів. Хоч виставляло багато національних груп, проте творів нашого нар. мистецтва не могли випередити й наш Відділ здобув золоту чашу і 50 дол. нагороди.

Всі виставлені вишивки були власністю наших членок. П. Г.

СЕН ПОЛ, МІНН.

Вишивані Вечерниці

16 Відділ СУА в Твін-Ситі, ще минулого року попередив українське громадянство в Твін-Ситі, щоб готувалось до Вишиваних Вечерниць — і ось 8. жовтня 1960 р. ці вечерниці відбулися в залі новонабутого храму св. Володимира й Ольги в Сен Пол, Мінн. День випав напричуд гарний. Золоті берізки стояли контрастом до червоного дуба і золотих ялинок. Срібне павутиння чіплялося за обличчя. Вечір був тихий і теплий. Міріяди зірок блищали в небі, а потужні ліхтарі освічували вулиці, даючи змогу мінеапольцям потрапити на зазначену в запрошенні адресу.

Входячи до залі вас зустрічали господні забави: п-ні Л. Менжега — голова Відділу, п-ні В. Гринишин, фін. референтка, і п-во Рудавські. Вітаючи, вони приколювали вишивану стрічку тим, хто не мав на собі нічого

вишиваного, беручи її з столу, що стояв при дверях, накритий прегарним гуцульським ліжником з китицею калини на ньому. Заля виглядала, як музей українського мистецтва. Пп. К. Гуцал, В. Гринишин і Л. Перчишин поприносили килими, різні вишивки й кераміку. Колони були прибрані листковими гірляндами з калиною. На чоловічій стіні на зеленому тлі гарно вирісовувався барельєф Т. Г. Шевченка роботи відомого скульптора бл. п. А. Павлося. Столи в бічних кімнатах для гостей були накриті вишиваними обрусами. На столах стояли квіти. Гостей було понад 120 душ, багато молоді, були й чужинці. Вечір відкрила голова Відділу п-ні Л. Менжега, коротку змістовну доповідь в англійській мові для чужинців виголосила п-на Інна Вдовенко. Програму вечора провадила орг. референтка п-ні К. Гуцал. Грала українська оркестра, у склад якої входили в більшості чоловіки Союзняк під проводом п. інж. Є. Карпяка. Керівник балетної групи „Черемош“ п. П. Королевич був розпорядчиком танців. Артистка п-ні О. Карп'як-Бенцалева потішила гостей своїм співом — улюбленими піснями: „Осінь до нас іде“ і „Сніг паде“, за що дістала рясні оплески. Буфет із смачними стравами й різномодним печивом лежав на руках пань М. Петри-

шак, О. Карп'як-Бенцаль і М. Омелян. Для призначення нагород за кращі вишивані строї, а також для показу сталевої вишивки, запрошено комісію в складі: пп. Н. Булавицької, О. Луцик і М. Грінвальд. Нагороди були виключно українські — спонзоровані крамницею пп. М. Процай і Л. Перчишин. Першу нагороду дістали: п-ні Л. Рябокiнь за суконку оформлену полтавським вирізуванням (дзбанок — роботи п. А. Процай) і Олег Левицький — за гарно вишивану гуцульську сорочку (вишивана краватка — подарунок одної з членок Відділу). Друга нагорода припала п-ні Орисі Колясі за білу шифонову вечірню сукню, вишиту яворівкою (гуцульський черевичок — кераміка) і п. Павлові Бреславцеві — за вишивану сорочку Полуботківським взірцем (вишивана закладка до книжки). Крім того нагороди дістали: п. Моцьо — цукорничка (кераміка роботи п. А. Процай) і п. Колодницький — вишивану сервету. Окрім того комісія вирішила за гарно примінені й стилеві вишивки: панночок Т. Плювак, Т. Гринишин, О. Менжегу, О. Соловій, пань: К. Гуцал, А. Артим, Л. Романенко, О. Коваленко, О. Остапчук, О. Карп'як-Бенцаль, панів др. М. Менжегу, Коваленка і Муху, а також п-во Петришаків. Вибрано трояндову князівну цього вечора. Вибір випав на п-ну Оксану Менжегу, головка якої була прикрашена трояндовим вінком. Князенком вечора був п. Віталій Грабар.

Вечір був дуже вдалий. Співпраця жіночої організації з іншими організаціями в Твін-Ситі завжди приносить успіх. Це не тільки приємно проведений вечір, а також корисна справа для нації — поширення в народі українського одягу і гуртування молоді між собою.

Валентина Єрмоленко, секретарка

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Річні збори 17 Відділу СУА

Дата: 9. жовтня 1960.

Відкрила збори містоголова п-ні Анна Кмита, у заступстві неприявної голови п-ні Зиблікевич, яка виїхала.

Президія зборів: П-ні Розалія Пусило, голова, а п-ні Маїк, секр.

Звіти Управи зложили п-ні А. Кмита, містоголова, п-ні Лусія Візняк, рек. секретарка, п-ні Марія Ждан, фін.

секретарка, п-ні Соня Семещук, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбував щомісяця збори. У лютому влаштував Зустріч із членками СВА, що прибувають на Флориду.

б) Імпрезова: Відділ улаштував Свято Жінки-Героїні і Свято Матері. У грудні 1959 заходами Відділу відслужено панахиду по сл. п. Степанові Бандері, у травні 1960 за спокій душ 500 героїнь. Окрім того Відділ подбав про відслуження панахиди по членці бл. п. К. Косташук.

Контр. Комісія: Членки її пп. Соня Поло, Марія Грабар і Ольга Кузира перевели контролю книжок, знайшли все в найкращому порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії. Збори ухвалили її одногослосно.

Нова Управа: п-ні Ангеліна Рій, голова, п-ні С. Семещук, містоголова, п-ні Л. Візняк, рек. секретарка, п-ні О. Кузира, заступниця, п-ні М. Ждан, фін. секретарка, п-ні А. Наконечна, касієрка, п-ні С. Поло, заступниця.

Референтками стали: пп. Євгенія Остап'юк і Ольга Павлова, культ.-освітніми і делегатками до Центр. Комітету, пп. Анна Кмита і Марія Онуфрей, господарськими. Опікунками хворих стали пп. Єва Слободня і Єва Бойчук.

Контр. Комісія: пп. Розалія Пусило, Юстинна Маїк і Д. Загоруйко.

БРУКЛИН, Н. Й.

Із діяльності 21 Відділу СВА

На Річних Зборах дня 13. грудня 1960 р. вибрано нову управу в такому складі: п-ні А. Слободня голова, п-ні М. Бішко містоголова, п-ні М. Бартусевич, рек. секретарка, п-ні А. Глушко фін. секретарка, п-ні К. Дика скарбничка, п-ні Я. Зарницька, культ. осв. референтка, п-ні М. Рейнарович, імпрезова референтка. Контрольна Комісія: пп. Т. Сусол, М. Круг і А. Палашук. По Річних Зборах запросила голову всіх членок на перекуску. Під час неї членки співали коляди і за колядували 40 дол., які жертвували на фонд „Мати й Дитина“ і Пресовий Фонд Нашого Життя.

Нова управа мала великі труднощі в улаштуванні імпрез. Тому на місячних зборах 13. березня 1960 р. постановлено влаштувати Чайний Вечерок і Бінго. Цей вечерок відбувся 10.

квітня 1960 р. у залі Укр. Нар. Дому. Перед їжею місцевий парох о. Володимир Андрушків провів молитву, а потім гості і членки засіли до гостинно застелених столів. По смачній перекусці почали грати бінго. Вечір цей хоч скромний, але пройшов з великим успіхом. Гості і членки в приємній настрою досить весело провели час, та призабули хоч на коротко свої щоденні клопоти.

В жовтні святкував Укр. Нар. Дім 25-літній Ювілей і наш Відділ поклав багато праці при підготованні цього Ювілею, чим причинився до більшого успіху цього великого свята. Я. З.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вишивані Вечерниці 22 Відділу

Цієї осені, як і кожного року, 22 Відділ СВА влаштував Вишивані Вечерниці. Хоч вони вже традиційні в нашому місті та цього року перейшли наші сподівання. На залі побачили ми так багато вишиваних суконок і блюзок, що цьогорічна Комісія мала не легке завдання у відзначенні найкращих.

Хто береться вишивати якусь річ, вкладає в неї частину своєї особовости, якусь невловиму прикмету своєї індивідуальности у доборі взору і красок. Коли мала доня вишиє свою першу серветку, то вона для неї (а напевне і для мамі) найкраща і лишиться такою на все. І так само, коли хто вишив блюзку, чи суконку, вложив у неї стільки праці, ба навіть почувань, то вона для даної особи найкраща! Про це Комісія, беручись за оцінку, мусить пам'ятати. А хто дав другому вишити і оплатив це дорогою ціною, дав доказ, що дорожить рідною вишивкою і не шкодує на те гроша. І цей момент теж важкий при оцінці. Коли за моделькою кривється безіменна вишивальниця, яка своєю працею і смаком прикрасила сукню, то хотілося б і її відзначити...

Може слушніше було б не робити конкурсу взагалі, а всім, хто прийшов у вишивці, подякувати за труд, за дбайливість, за плекання нашого нар. мистецтва. Бо чи дрібніший, чи більший взір, чи яворівський, чи сокальський — плекаючи його, підтримуємо тяглий зв'язок із нашою країною та ще й передаємо ті мистецькі традиції молодим.

Але рішено було, що конкурс має

Фрагмент з української мистецької виставки в Нейві Пір, зорганізованої стараннями 22. Відділу СВА. Зліва до права, пп.: Наталка Масник, Зоя Филипович, Марія Яримович, Ольга Масник, Дарія Ременюк.

йти. То ж ще довго заки почався показовий марш моделей, членки Комісії оглядали, а радше підглядали, які з суконь чи блюзок надаються до вирізнення. Тут звертали на себе увагу ефектовні чорні сукні з помаранчевою вишивкою, а там знов елегантні білі суконочки, що на них вишивка так привабливо виходить. Різні фасони, стилі, кольори. Члени Комісії заходили навіть до буфету, де наші господині, всі у вишивках, так гостинно розставили багатий буфет та ще й тортів вишивками прибрали.

На залі гості розмістилися при столиках. Он ціла трійка родниці у вишивках — це п-ні Ганна Черинь подбала не тільки про себе, а й про чоловіка й доню.

Тяжко рішиться, котра сукня чи блюзка краща. Та коли на залю увійшла ефективно п-ні Соломія Кавка, ми, а властиво ціла зала відразу вирішила, кому припаде перша нагорода. Біла вечірня сукня, довга, прикрашена скромно, але чудово... Чорною, квітчастою вишивкою у вертикальних лініях, до того чорна стояла на раменах, все укладу, стилізації й виконання пані Соломії. Нераз подивлялися ми її хист і смак (вона декорує нам залі на наші імпрези).

По півночі виведено хорівід, щоб

краще переглянути всі вишиті моделі, а тоді Комісія (п.п. Мікула, Рак і Стецишин) видала свою оцінку для трьох груп. У сукнях признано перше місце п-ні С. Кавці, друге п-ні Зені Терлецькій (сріблеста суконка із взором із Закарпаття), третє п-ні Оресті Андрушко (біла суконка). Додатково вирішено ще сукні таких пань: Яримович, Мерза, Кулик, Богач. У групі блізок признано першу нагороду п-ні Стефанії Лапці і вирішено п-ню Ольгу Боднар. За чоловічу сорочку вибір впав на п. Панькова, якому дружина (п-ні Ганна Черінь) вишила сорочку синім полуботківським узором. Нагороджені дістали на пам'ятку нагороди, а вирішеним подарувала Управа вишивані хусточки.

Можна б ще додати, що так члени Комісії, як і Управа дякує всім, хто прийшов на наш заклик у вишивці і вповні оцінюють труд кожної з пань, зокрема всіх наших молодих дівчат.

Не була б повною наша інформація, коли б ми не згадали про велику atrakцію цього вечора, а це перший виступ нашого квартету, чи точніше квартету при хорі СУА. Повна його назва — це **Український Вокальний Квартет „Богема“**, а в склад його входять п.п. А. Тарбай, М. Плешкевич, Н. Масник, З. Филипович. Ця чвірка гарних пань у народних строях відспівала з чуттям і темпераментом дві пісні: „Ніч така, Господи, місячна“ (за Гнатишином в обрїбці О. Плешкевича) і фокстрот „Послухайте всі“ (теж в обрїбці О. Плешкевича). До успіху причинилася теж молода акомпаніаторка п-ні Марта Гарбович.

Квартет щойно недавно зорганізовано і провадить його п-ні Маруся Плешкевич, дружина бл. п. диригента. Пані Маруся була невідлучною товаришкою всього музичного шляху свого чоловіка і тепер по його смерті вкладає весь свій запал і ентузіязм у музичне життя нашого міста, непаче бажаючи дальше продовжувати музичну працю свого чоловіка. А квартет був саме його ідеєю і навіть робив він спроби його зорганізувати кілька літ тому. Цей плян тепер пані Маруся старається здійснити. Д. Р.

КОГОВЗ, Н. Й.

Подвійний ювілей

У неділю, дня 30. жовтня по полудні зібрались усі членки 34 Відділу

Із ювілею 35-ліття в Коговзі:

Голова Відділу п-ні Кухар відзначила почесною відзнакою п-ню Ольгу Коник. Окрім неї відзначено п.п. Т. Постоловську, О. Недільську, М. Ракочу і С. Зальопану.

At the 35th UNWLA Anniversary Banquet in Cohoes, N. Y., five members were honored as the charter-pioneer members of Branch 34, by receiving gold UNWLA emblems. Branch President Mrs. Kuchar is pinning the first emblem on Mrs. Konyk.

СУА, щоб відсвяткувати 35-ліття організації, як рівнож вшанувати 35-ліття вінчання пва Володимира й Ольги Коник.

П-ні Ольга Коник, заслужена членка-піонерка, що впродовж 30 років вклала і ще вкладає багато праці у завдання Відділу, заслужила собі на особливе відзначення, тим більше, що свято Відділу і її родинне свято зійшлися разом. При дверях привітали їх голова Відділу п-ні Ксеня Кухар і голова Контр. Комісії п-ні Зиновія Білас. Скромні ювіляти були мило зворушені такою несподіванкою.

У прибраній залі, при головному столі крім всіх інших членок чекали чотири інші заслужені членки нашого Відділу — п.п. Текля Постоловська, Ольга Недільська, Марія Ракоча і Софія Зальопана.

Коли ювілятів підпроваджено до головного стола, п-ні З. Білас в імені всіх членок 34 Відділу зложила щирі побажання з нагоди їх родинного свята, як рівнож накреслила перебіг праці ювілятки. Також подякувала щиро за всі труди для нашої організації та за моральну піддержку і поміч всім новоприбулим у перших днях їхнього приїзду.

П-ні К. Кухар привітала всіх п'ять заслужених членок і винагородила їх відзнаками СУА. П-ні Анна Гогоша виголосила вміло приготований реферат про засновання і ріст нашої організації. При смачній перекусці приємно

проходив час. При тому співали різних пісень.

Під кінець п-ні Коник щиро подякувала всім за милу несподіванку, складаючи 20 дол. як дар на захист старих і інвалідів. Крім того чотири інші заслужені членки зложили по 1 дол. на ту саму ціль. Разом зібрано 24 дол. і поділено їх на обі цілі. Крім того зібрано ще 11 дол. серед присутніх і з того 5.50 дол. призначено на прес. фонд Нашого Життя, а 5.50 дол. на пресовий фонд Шляху Перемоги.

Святом заряджувала Управа Відділу і п-ні Ольга Ракоча, яка — сповняючи ролю господині — ще постаралася за допис про наш ювілей у місцевій пресі.

Свято закінчено молитвою.

Присутня

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

10-ліття 39 Відділу

Дня 18. вересня по службі Божій Всч. о. Старух відправив молебен у наміренні Відділу. Коротко в проповіді змалював постать жінки на Рідних Землях, — жінку-матір і громадську діячку. Якщо українки у вільному світі підуть їх слідами, тоді можемо бути спокійні за будучність своїх дітей.

Заля Українського Дому була вповнена по береги гостями. „Товст-мастер п-ні П. Ясінська, секретарка Відділу, сердечними словами привітала представниць Централі СУА й Окр. Ради, членок та гостей. Голова

Відділу п-ні М. Горін подала звіт із діяльності за 10 літ. Початки Відділу були дуже трудні. Гурт із 6 членок працював невпинно так, що по кількох роках число членок збільшилося, праця попливла ширшим руслом. Зі скромних приходів покривали розходи та всіли за 1000 дол. купити частину устаткування до нової церкви. Нажаль з кожним роком зменшується число членок, а на їх місце наші діти і внуки не вступають. Це найбільш болюча проблема нашого Відділу. А членки вже не мають стільки сил до праці, що давніше.

По відспіванні американського й українського гимнів кол. голова Відділу п-ні Мармаш привітала гостей і співробітниць. З черги голова Окр. Ради п-ні Ірина Качанівська привітала в імені Централі й Окр. Ради Відділ із 10-літнім ювілеєм, підкреслила його працю, яка увінчалась успіхом для СУА. У грудні Окр. Рада у Філадельфії відсвяткує 35-ліття СУА, а 39 Відділ вложив також свою цеголку в цю розбудову. Потім п-ні Ясінька відчитала листа голови СУА п-ні О. Лотоцької.

З черги промовила голова 20 Відділу п-ні М. Чайковська. Вона звернула увагу присутніх на те, що всі гості з Філадельфії завітчані калиною. Історія цієї калини пов'язана з головою Відділу п-нею Горін. Коли під час Окр. З'їзду в 1957 р. у городі Дому СУА садили кущ калини, не одна делегатка заплакала. Пані Горін теж була зворушена і виляла свої почування у вірші, що був поміщений у Нашому Житті. П-ні Чайковська цей вірш відчитала й заля винагородила авторку гучними оплесками. Глибоко зворушена п-ні Горін подякувала присутнім. П-ні Чайковська закінчила свої побажання дарунком 5 дол. для Відділу.

Під час краєння уродинового торта п-ні Петрівська відчитала реферат „Думками на Рідні Землі“, де з'ясувала життя українки на селі, в місті, на Сибірі, в концтаборах. Її злиденне життя й каторжна праця нехай буде нам товчком до праці для визволення наших сестер.

З черги п-ні Задорожна, секретарка 42 Відділу передала привіт і 5 дол. і гарно описала працю жінки в СУА.

На закінчення о. парох у своєму слові зазначив, що не можемо числити на Рідний Край. Молодь на Рідних Землях вихована в комуністичному дусі а старші активні українці в біль-

шості знищені. Очі наші мають бути звернені на наших дітей.

Присутність усіх тих гостей залишила милий спогад та тривалі наслідки. Така спільна зустріч має ще й те велике значення, що в 10-літньому ювілею приймають участь молоді. Тому справжнє признание належить членкам Відділу за смачний обід, а молодим дівчатам за обслугову при столі. Всі вони напрацювались, але праця не була даремна і свідомість того є для них найкращою винагородою.

І. Петрівська

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

„Летять листки“

22 жовтня відбулося чергове свято 43-го Відділу СУА в залі Народного Дому на Найставні. Вечір поділявся на дві частини — етнографічну картину „Обжинки“, яку відтворили з чуттям членки Відділу під управою відданої директки п-ні А. Огородник-Жилавої, при супроводі невеликої оркестри. Поворот із поля через залю й вітання господарів, вкладання вінка, три пісні й танці під музику й спів наших пань та панночок у народних строях, на тлі гарної декорації мистця С. Гордінського дуже подобався публіці. Опісля слідувала друга частина концерту. Окет в особах пп. Максимович, Осідач, Сагатн, Орацької, Капій, Мірчук, Росолн й Паладій, відспівав дві пісні — „Летять листки“ — муз. Фоменка до слів І. Савицької та

танго Г'юрка „Туга“. Крім октету виступила п-ні Цегельська з двома піснями під акомпанімент своєї допи Анізії.

Завершенням вечора був веселий скеч Оксани Керч, що його відограла пара відомих наших артистів Оксана та Ярослав Рудакевичі. Повний гумору й актуальних новинок — викликав у приявних щирий сміх і виконавців та авторку нагороджено оплесками.

Програму вела з гумором та грацією п-ні О. Грабовенська, яка теж на вступні пояснила в містецькій формі, що таке обжинки.

Програма й виконання внесли свіжий подих у товариське життя нашого міста й талановитих членок 43 Відділу запросили до інших Відділів та інших міст із цим вечором. Це дуже добре, бо за браком місць в найставнській залі багато охочих мусіли відійти від касн.

Зустріч із громадою

У неділю, 27. листопада 1960 у православній церкві Св. Покрови у Філадельфії з ініціативи 44-го Відділу ім. Незнаої Героїні була відправлена папахида за спокій душ героїв-воїнів, розстріляних більшовниками під Базаром.

Сумом наповнені стіни церкви Св. Покрови. Численне громадянство прийшло віддати поклоні героям і разом помолитись за спокій їх душ. Настоятель церкви о. Булавка з чуттям підправляє папахиду. Чудово співає цер-

Молоді жниці плетуть вінок
From the feast of harvest of the 43 UNWLA Branch in Philadelphia, Pa.
A group of young girls braiding a wreath of wheat.

ковний хор під керівництвом диригента п. Курилки. Наполовину спушені український і американський прапори падають сумно подію. Нахилені голови різної статі й віку з свічками в руках тихо шепчуть молитву. Мимоволі думи переносяться в бурхливі дні національної революції, на місце, де був ворогом вчинений жахливий злочин. 359 молодих героїв віддали своє життя за Батьківщину, окропивши волю своєю власною кров'ю, і цим збудували собі невимірний пам'ятник — символ волі, відданості, символ жертвенності, патріотизму.

Після Служби Божої у нижній залі 44 Відділ СУА влаштував свято — зустріч із громадянством за спільним обідом у заряді пань.

„Свято традиційного індіка“ — так іменувалась ця імпреза. Смачний індік та чарка міцної горілки, приготовлена й традиційно почастована старпми й відважними вояками армії УНР полк. Дяченко та хор. Данілом Сердюком, підбадьорили присутніх. З першої ж хвилини зав'язались дружні розмови, взаємоповага, взаєморозуміння. Відчувалось, що в залі знаходиться одна родина, та воно по суті так і є, так і мусить бути — одна українська родина. В залі, крім членок Відділу, багато гостей. За головним столом отець Булавка, який молитвою й теплим словом привіту відкрив цю зустріч, паніматка, представники Централі СУА п-ні Величко та п-ні Сивуляк, представниця СФУЖО п-ні Чехівська, представниця Окружної Ради СУА п-ні Пашук, 42 Відділу СУА п-ні Задорожна. Від парафіяльного уряду церкви Св. Покрови були присутні голова парафіяльного уряду п. Юрченко та його замісник п. Гаврась.

Голова 44. Відділу СУА п-ні Олена Сердюк зробила все можливе, щоб зустріч пройшла успішно, змістовно, на високому ідейному рівні. В цьому їй допомагала членка Управи п-ні Марія Євсєвська. Під час трапези присутні на залі обмінялись короткими промовами та привітаннями. Промовляли п-ні Величко, п-ні Сивуляк, п-ні Євсєвська, п-ні Чехівська, п-ні Пашук, п-ні Задорожна; з привітом та подякою виступали отець Булавка, п. Юрченко, полк. Дяченко, п. Бережний та інші. В своїх промовах та привітах характеризували напрямки роботи жіночих організацій, їх досягнення й педоліки, побажали їм дальших успі-

хів у їхній корисній праці для добра української громади.

Після обіду за скляною кави заслухали цікаву й змістовну доповідь на тему „Історія українського жіночого руху та наші завдання“, яку прочитала п-ні М. Стратієнко. Присутні нагородили доповідачку рясними оплесками.

Закінчуючи цю коротеньку статтю я не можу оминати саме отих „незнаних героїнь“, які завжди своєю непомітною працею творять великі діла. Серед них: пані Дяченко, Царинник, Сердюк, Євсєвська, Єфименко, Никоревич, Федосієва, Ярмоленко, Нежд та інші, які прийняли на свої плечі всю найтяжчу роботу в організації імпрези — пекли, варили, смажили, мили, чистили, подавали, прибирали, стомленими устами до кожного усміхались, щоб всім подобалось і щоб усе подобалось.

Немає слів, щоб виявити своє вдоволення. Від щирого серця виношу подяку всім організаторам і учасникам цієї прекрасної імпрези. Я відчуваю, що хоч частково заповнив порожнечу в своєму серці і бажав би, дорогі жінки, частіше бути на Ваших сходинах і святах! **І. Б.**

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Звіт із праці 66 Відділу СУА

Організаційна: Дня 22. жовтня загоштила до нашого Відділу п-ні Олена Лотоцька. Ця зустріч залишила глибоке враження, бо пані голова своїми цінними вказівками та своїм вироумінням додала всім енергії й охоти до праці.

Культ.-Освітня й Імпрезова: У лютому відбулись ширші сходи Відділу, присвячені сл. п. Ользі Басараб. У березні наш хор співав на концерті в честь Т. Шевченка, а в травні взяв участь у Вечорі Української Пісні в Ньюарку. Того ж місяця відбулась забава Відділу спільно з Рідною Школою.

Суспільна Опіка: У квітні вислано 6, а в травні 4 пачки українцям у Польщі. Двічі переведено продажу печива.

Н. Мартинюк, прес. реф.

ДЖЕРЗИ СІТІ, Н. ДЖ.

Вишивана забава

Союз Українок Америки взяв на себе завдання популяризувати українське народне мистецтво, а щоб прищепити дітворі це замілювання, влаштував дня 22. травня 1960 дитячу ви-

шивану забаву. Багато дітей прибуло у вишиванках та нажаль не всі. Через перевантаження наших матерей, що поза хатньою роботою ще працюють для заробітку, ясно, що не всі могли придбати вишивані стрі для своїх малят. Виведено хоровід, а дітей у вишиванках нагороджено рясними оплесками. Потім пластунки вивели гатілки. Забава пройшла з повним успіхом. Її переводили членки Відділу з допомогою пластунок. Танці з надуваними бальониками дали багато радості, як також два дитячі фільми, висвітлені п. Яцусьом. Льотерія рівнож тішила дітей. Вильосовано вишивану серветку, яку виграла п-ні Тадевич, а образ Матері Божої виграв диригент хору СУА п. М. Ніччай. Заля була удекорована зайчиками, писанками та весняними квітами. Комітет забави очолювала п-ні Ірина Качмарська. Усім паням, що причинились до успішного переведення цієї імпрези — щире Спасибі!

Дитяча забава

По літньому відпочинку членки Відділу з новим запалом узялись до праці. Велике бажання та посвята членок СУА дали змогу забавитись нашим найменшим дня 23. жовтня при звуках патефону. Перемашерували маленькі парами, співаючи „Гей, там на горі“. Розсміяні й розбавлені діти відважно підходили до мікрофону. Кожне зокрема предствалюся, а потім пописувалось віршиком, пісню чи танком. Серця всіх раділи, коли малята деклямували або співали про Україну, якої ніколи не оглядали своїми очима, але полюбили тільки завдяки наполегливій праці їх батьків, а зокрема матерей.

Членки СУА і пластунки забавляли дітей. Тим разом були в льотерії речі придатні для дітей і це їх дуже манило. Під час забави пан Яцусь висвітлив два дитячі фільми, за що йому належить щира подяка. Буфет у заряді пань вдоволити всіх.

Комітет очолювала п-ні М. Садівник, а пані, які увійшли до нього, дали їй повну піддержку. Забаву можемо зарахувати до вдалих, як під оглядом моральним, так і матеріальним. Можна б їх частіш відбувати, коли б заля не була така коштовна.

Усім членкам, що не жаліли ні часу, ні праці та вклали багато зусиль у цю імпрезу — велика подяка.

Наталія Клапшак, прес. реф.

Зміст XVII Річника

ВИХОВАННЯ		ч.	ст.			ч.	ст.			ч.	ст.
В. Драч: Моральне виховання	3	5	Вуйко Квак: Лев — цар звірів	11	23	П. Кізко: Письменниці в Укра-					
„ Культурні навички ..	7	3	Гай-Гаєвський: Борщ	7	22	їні	ч. 8, с. 3	9	3		
„ Дитяча гра і забавки	10	3	В. Гродська: Невідкладні справи	8	24	Т. Коцик: Тримаймося традиції		2	2		
„ Могутній чинник нац.			Л. Гаєвська-Денес: Каня	5	22	Я. Н. Під натиском системи ..		6	2		
виховання	11	3	Р. Завадович: Маленьке дівчат-			На черговому етапі		5	1		
В. Ермоленко: Чи дійсно треба			ко	8	24	Наше ювілейне свято		10	1		
ізолюватись?	4	6	П. Кізко: Травень	5	22	Перед нами — діти		8	1		
Н. Мостович: Різьбимо душу	2	6	„ Мандрівка	5	23	Н. П. Ішук: До шукань молоді		2	3		
Перед нами діти	8	1	„ Котик і мишка	9	26	Поважний недолік		11	1		
Н. Пазиуник: На допомогу матері	5	2	„ Грім	3	23	Ст. Пушкар: Генер. Федерация					
О. Трофимовська: Шкільна си-			„ Я не бачив України	5	22	Жін. Клубів		7	7		
стема в ССРСР	6	10	О. Кобець: На світанку	4	22	М. Стефанів: Підготовка у гро-					
			„ Соняшник	6	23	мадській праці		9	2		
			„ Восени	9	25	У змагу за волю		6	1		
			Я. Колас: Батьківщино... ..	3	23	Українка на Рідних Землях ..		3	1		
			Н. Наркевич: Щасливий Свят-			Чого сподіємось?		9	1		
			„ Вечір	1	24	Ювілейний Рік УККА		1	2		
			„ Оксанка	3	23	Д. Ярославська: Будуймо міст		1	3		
			„ Лист до мамі	5	23	Н. Я. Дискусії		9	2		
			„ Літня пригода ..	9	26						
			Оля: Татова порада	9	25						
			Л. Полтава: Горобчик	9	25						
			„ Про велосипед ..	4	22						
			„ На гоїдалці	7	22						
			П. Сесь: Дошк	4	22						
			О. Цегельська:								
			Різдвяна пригода Галюсі ..	1	23						
			Самбу, молоденький лев ..	2	22						
			Яечко малої Тані	4	23						
			Золоте зернятко пшениці ..	6	23						
			Сяня	8	23						
			Пригода на Пісковій Гірці	10	25						
			Г. Черинь:								
			Вакаїї	7	22						
			Тато розказує. Лесик слухає	2	22						
			Вдома найліпше	5	22						
			Цяця-киця	11	24						
			Г. Чернобицька:								
			Пролісок	3	23						
			Мамин день	5	22						
			Хоробрій горобчик	6	23						
			Школярка йде до школи ..	9	25						
			Лист до св. Миколая	11	23						
			Г. Чо. Ідемо по гриби	10	25						
			„ Не злякають нас дощі!	10	25						

МОВОЗНАВСТВО	
В. Ч. Жіночі прізвища	8 6
Ч. Ч. Квасиво і консервування	1 19
„ Кухонний посуд і при-	
ладдя	2 18
„ Столовий посуд та при-	
ладдя	3 19
„ Дещо з хатнього госпо-	
дарства	5 18
Інж. А. Вовк: До добору назв	6 19

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

І. Бенцаль	3 25
Р. Богачевська	4 24
О. Волянська	5 24
О. Грабовенська .. ч. 1, с. 25	
М. Величко	6 25
Екзекутива СУА	7 24
д-р Є. Ержківська	10 27
І. Кашубинська	8 25
О. Кравченко	5 24
О. Лотоцька .. ч. 8, с. 25, ч. 9,	
с. 27, ч. 10, с. 27	11 25
Г. Ракоча-Білинська	9 27
М. Ржепецька	2 24

ГІГІЄНА

Дбаймо про наше здоров'я ..	1 19
Дитячі ноги	10 24
Поглянь у дзеркало	5 19
Про нещасливі випадки	10 21
д-р Н. Сороківська: Дещо про	
причини недуг серця	7 18
д-р Н. Сороківська: Дієта для	
хворого шлунка	11 19
Чи знаєте прикмети вашого	
лиця?	8 22
Чи пам'ягаємо про дієту?	4 18
Як зберегти здоров'я	9 24

ГУТІРКИ

Л. Б. Жінки літають	4 8
О. Животко: Кольорова симфо-	
нія	6 8
О. Животко: Символ пишноти	
Зірка: Хто увійде до Білого	
Дому	8 7
Marty: Про фільми й роман-	
тичну любов	10 2
Г. Франко-Ключко: На модні	
теми	ч. 8, с. 8 10 9

ДИТЯЧА СТОРІНКА

Л. Бачинський: Шевченко й ді-					
ти	ч. 3, с. 23	4	22		
Вуйко Квак: Смердюх		8	24		

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Закалець у печиві	1 20
Г. Ключко: Наше харчування ..	2 19
Р. Коцик:	
Зелена лелія	1 19
Султана	2 18
Городничче приладдя	3 19
Літні квіти	4 18
Наш травник	7 18
Про культуру цибулькових	
рослин	8 19
Вирощування гіяцинтів ..	9 24
Н. Лопатинська: Готуємось до	
Свят	11 20
А. Сивуляк: Для щоденного	
вжитку	8 20
Г. Франко-Ключко: Медове пе-	
чиво	9 21

ЖІНОЧИЙ РУХ, ГРОМАДСЬКІ ПРОБЛЕМИ

Л. Б. Напередодні	8 2
мір. М. Головата: Як і коли	
святкувати?	2 2
Л. Дражевська: Жінки-вчені ..	4 3
За єдність українців у вільно-	
му світі	2 1
Збунтована цілина	7 1
Зв'язки й репрезентація	1 2
Знов переселяють	1 1

НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

Л. Б. Із показу народної ноші		1 11
Україна в писанках		4 11
Н. Климовська: Віднайдені		
шматок великої мозаїки ..		3 2
Е. Мацілінська: Про народній		
стрій		10 13

НОВЕЛІ, НАРИСИ, РЕПОРТАЖІ

Л. Вітошинська: При турецькій					
каві	1	5			
А. Вокер: Зустрічі й розмови		9 7			
Ол. Зозуля: Мати	5	5			
Н. Каменецька: У білому цар-					
стві	3	6			
Віра Ке: Вселення веселися...		11 19			
О. Керц: Гауца		9 4			
О. Лисяк: „Атойді от решоткі“		7 4			
Х. Львівська: Жіноче сольо					
ч. 10, с. 10		11 7			
Ната: „Заошадила“		8 10			
„ Марійчине Різдво		11 10			
М. Нижанківська: Два листи ..		3 7			
В. Охримович: „Курорт“ Луки-					
янівка		3 4			
В. Охримович: У слідстві		6 4			
С. Парфанович: На чорному о-					
стріві		8 5			
М. Понеділок: Нашому полю ..		7 2			
Рута: Коли минає рік... ..		1 7			

Return to:
 "OUR LIFE" Magazine
 909 N. Franklin St.
 Philadelphia 23, Pa.
 RETURN POSTAGE GUARANTEED

Рута: Рута відзивається знову	8	8
Різдвяні легенди	11	2
М. Гарнавська: Мала людина і море	7	8
Дж. Тербар: Сорокопуд та бурдуки	1	4
І. Ш. Шуварська: *	4	2
Цюпа: Минувсь м'ясниця	3	11
Лист до Руті	6	10
Г. Черінь: По наших осередках	7	6

НОВІ КНИЖКИ

Т. Білецька: Бабунині казки	1	10
О. Войченко: Інший світ — інші дні	5	9
Д. Гуменна: Жадоба	3	10
І. Книш: Жінка вчора й сьогодні	2	8
З. Книш: За чужу справу	3	10
М. Кравців: Калейдоскоп	8	2
Б. Лепкий: Трилогія	2	8
О. Мак: Проти переконань	7	10
Л. Мосендз: Останній пророк	8	2
О. Оглоблин: Люди старої України	5	9
У. Самчук: Чого не гоїть вогонь	7	10
І. Савицька: Незабудьки	1	10
І. Смолий: У зеленому Підгір'ї	6	6
Л. Храплива: Отаман Воля	6	6

ПЕРО СОЮЗЯНКИ

Мушка: Про винаходи	4	7
Ната: При громадській роботі	2	11
О. Рудакевич: Мені однаково...	2	11
УККА — під ялинку	2	11
Союзянська Муза	4	7

ПОЕЗІЇ

Н. Забіла: *	8	1
Ю. Клен: Розмова з душею	4	1
Л. Костенко: Птиці	9	1
У. Кравченко: *	6	1
Т. Коломиець: Нива	9	1
Л. Мурович: Покліп	2	1
На День Матері	5	1
М. Підгір'янка: *	8	1
О. Рідна: *	7	1
Л. Тимошенко: Листопад	10	1
Т. Шевченко: *	3	1
Христос Раждається!	1	1

ПОРАДНИКИ

Городничий ч. 5, с. 19, ч. 9, с. 24	10	24
Здоровий	8	19
Мешканевий ч. 1, с. 20, ч. 3, с. 20, ч. 6, с. 22, ч. 7, с. 19	10	24
Нар. Мистецтва ч. 5, с. 19	8	22
Як водиться? ч. 1, с. 20, ч. 3, с. 20, ч. 4, с. 19, ч. 6, с. 20	10	24

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Л. Б.: Погасло щире серце	1	10
Відійшла українська вчела	5	10

„ Памяті талановитої вчительки	8	9
М. Блищак	6	12
А. Животко	4	12
З лемківського роду	9	12
М. Качмарська	8	12
К. Кміцінська	4	12
М. Лукіяненко	7	12
М. Левицька: У гармонійній сполуді	4	10
А. Любінська	4	12
Ю. Миколайська	7	12
М. Морачевська	10	14
М. Ригель	8	12
О. Соневицька: Найцінніший дар	3	10
Н. Чапленко: Вийнятова людина	7	11
К. Щербата	6	12
М. Яримович: Олепа Малий	5	11

ПОСТАТІ

Л. Буря: За зміст україн. танку	1	9
Чародійка віолончелі	2	9
У сфері місцевого слова	3	9
У почутті відповідальності	6	9
У розмові з секретаркою	8	9
СУСТА	8	9
За первинні мистецтва	9	11
На науковому шляху	10	11
Л. Бурчинська: Уляна Кравченко	6	3
М. Б.: Поеми в ритмічному русі	11	11
О. Дучимінська: Там, де Великдень ніколи не минає	4	8
А. М.: Родинне свято	3	11
О. Мак: Видвигаю людину	7	9
Одна з Клівлендянко: На фінансовому пості	5	9
Приятелька молоді (Єва Станків)	2	10
Є. Розгін: д-р Грущенко ч. 5, с. 3	6	5
С. Жук: Марія Заньковецька	3	3

СПОГАДИ

Г. Ключко: Історія однієї приязні	1	8
І. Лунева: Свят-Вечір із полонешми	11	4
Е. Мінчак: Солець	11	6
О. Русова-Базилевська: Почерез Збруч	2	7
Г. Совачева: Ставимо „Голготу“	4	4
М. Фединська-Білозор: Сорок років тому	10	7

УСПІХИ ЖІНОК

Маруся Бек ч. 4, с. 8, ч. 7, с. 12	10	4
Сірімаво Бандаранайке	10	4
М. Богачевська	9	9
Л. Городецька	5	7
М. Гробельська	6	7
Дін Ну	7	12
Х. Зелінська	5	7
О. Карапінка	9	9
А. Івахів	5	10
Ж. Кравців	6	7

Маргарита	5	10
Марина, княжна Кенту	2	4
Молода вчена	3	14
Л. Морозова	2	4
С. Слюзар	9	9
Швайцарки	4	6

ВІСТІ СФУЖО

А встоятись таки треба	10	15
Анкета М.М.М.	3	13
Л. Бурчинська: Літ. Конкурс СФУЖО	8	14
Л. В.: Зустріч О. Лотоцької з жіноцтвом Торонта	3	14
Виховна Комісія СФУЖО ч. 1, с. 15, ч. 9, с. 16	10	17
Вишвані Вечерниці в Торонто	10	17
Виховний Семінар	2	13
А. Вокер: Родина й жінка	9	15
Для Енциклопедії Українознавства, буква Г	1	14
Жінка в СРСР	1	13
Жіноча Секція Т-ва „Відродження“	1	14
О. З.: Новий почин	2	14
О. Залізник: Христос Воскрес! По році	4	13
З життя централі:		
Організація Укр. Жінок Англії ч. 7, с. 14	11	14
Союз Українок Австралії ч. 1, с. 14, ч. 3, с. 14	10	17
Укр. Жін. Союз Австрії ч. 4, с. 14	8	15
ОУЖ Венесуелі	3	15
Жін. Секція в Сан Павло ч. 5, с. 14	11	14
Ліга Укр. Кат. Жінок ч. 1, с. 15	10	17
Об'єднання Жінок ЛВУ	6	15
Організація Українок Канади ч. 1 с. 14	9	16
ОУЖ Німеччини	9	16
Жін. Організація при ХОС і Союз Українок Франції ч. 3, с. 15	4	14
Укр. Зол. Хрест	8	15
Комітет Українок Канади	5	14
Л-ка: Шукаємо шляхів	6	13
Напередодні 8 березня	2	13
Об'їздка делегаток	3	14
І. Павликовська: Із наших позицій	1	13
І. Павликовська: Не спускаймо очей з наших завдань	11	13
д-р Н. Пазуник: Довкруги Студентського Конгресу	6	14
Ст. Семенен: Із об'їздки делегаток СФУЖО	2	14
М. Стратієнко: Виховний Семінар	5	13
О. Суліма-Бойко: Під знаком Світового Євхаристійного Конгресу	8	1
У рямках Світового Євхаристійного Конгресу	8	8
Фонд П'ятсот	5	14
Н. Чапленко: Сторіччя Уляни Кравченко	11	15
Читацький Гурток у Монреалі	11	15